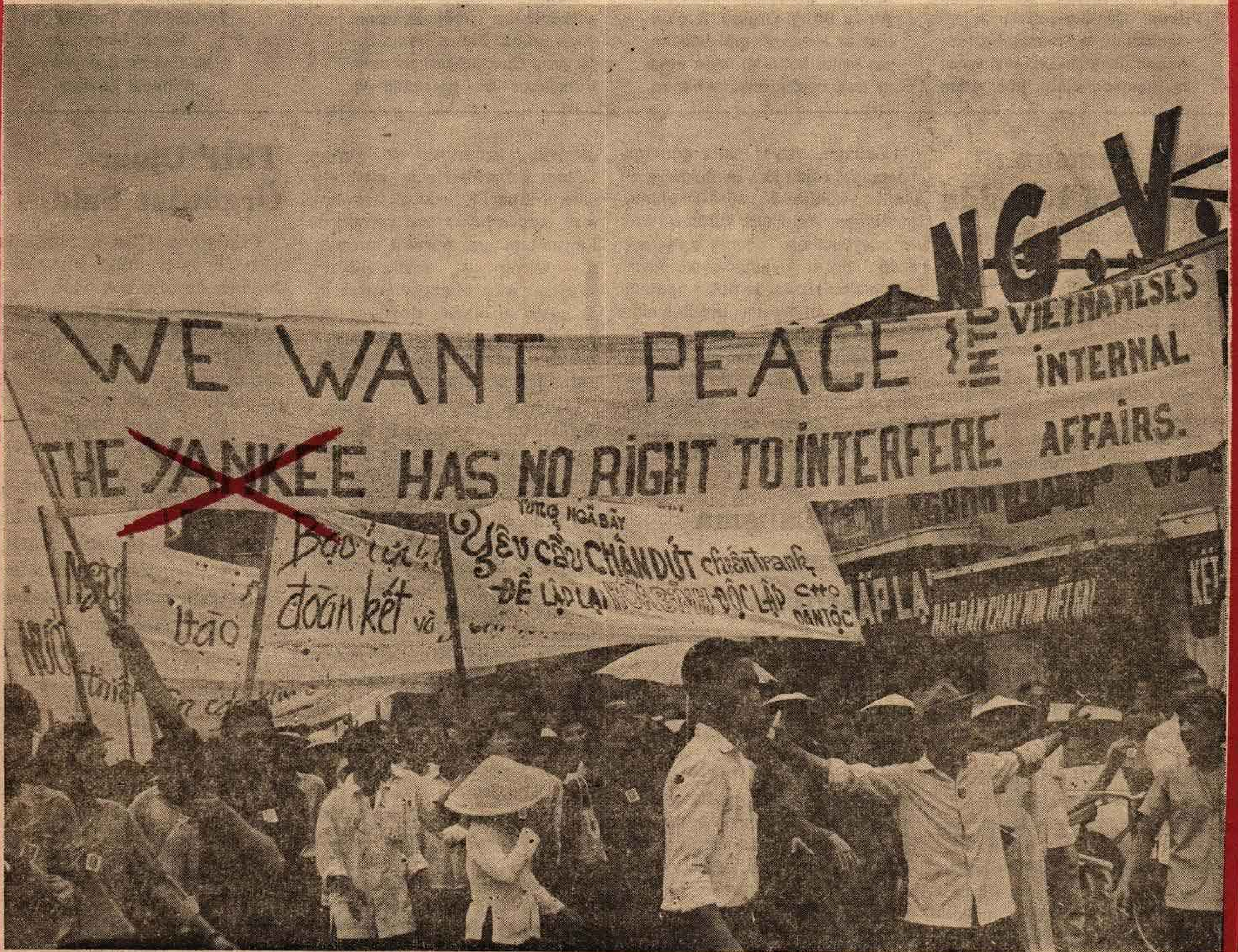
birlik

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

Türkiye Sosyalist İşci Partisi Merkez Organı

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR / 21 ŞUBAT 1979 / FİYATI : 10 TL / Sayı : 1

TSiP: «Pekin'in Saldırısı Bölgede Güvenliği Tahrip ve Dünya Barışını Tehdit Ediyor»

DÜNYA BARIŞ GÜÇLERİ PEKİN'İN SALDIRGANLIĞINI PROTESTO EDİYOR

TSİP 'den haberler

S.D.A.C.'nin 3. Kuruluş Yıldönümü Kutlanıyor

Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti'nin 3. Kuruluş Yıldönümü Kutlanıyor.

Sahra Halkının Öncüsü Polisario Cephesi Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ni Kutlama Şenliklerine çağırmıştır. Aşağıda çağırı mektubunu yayınlıyoruz:

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ (TSİP)
GENEL BAŞKANI
İSTANBUL (TÜRKİYE)

Sahra halkı, 27 Şubat 1979'da Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti'nin 3. yıldönümünü kutlamaya hazırlanırken, ülkesini bölmeyi ve onu egemen varlık hakkından yoksun kılmayı amaçlayan yayılmacı askeri saldırılar karşısında meşru savunma mücadelesini, öncüsü POLİSARİO Cephesi yönetiminde daha da kesin bir kararlılıkla sürdürmektedir.

Önce İspanyol kolonyalizmine, sonra da eski sömürge iktidarının yerini boşuna doldurmaya çalışan Fas - Moritanya yayılmacılarına karşı bu amansız mücadelenin üzerinden yakında altı yıl geçmiş olacaktır.

Saldırganlar, bu davranışlarıyla, Birleşmiş Milletler, Afrika Birliği Örgütü, Bağlantısızlar Hareketi gibi halkımızın kendi kaderini tayin etme ve bağımsızlık hakkını her zaman onaylamış olan tüm uluslararası kuruluşların tavsiyelerini hiçe saymışlardır.

Davasının haklılığından, soyluluğundan güç alan ve yılmaz bir kararlılıkla mücehhez olan halkımızın mücadelesi askeri olduğu kadar siyasi ve diplomatik alanlarda da sürekli zaferler kazanmıştır.

Nitekim BM. Genel Kurulu halkımızın bağımsızlık hakkını bu yıl resmen onaylamış ve halkın öncüsü POLISARIO Cephesini tanımıştır.

Halkımızın siyasi ifadesi ve kahramanca mücadelesinin yüce ürünü, Sahra Demokratik Arap Cumhuriyeti yakında, tartışılmaz bir gerçeklik ve bölgemizde bir denge ve barış unsuru olarak varlığının 4. yılına girecektir.

S.D.A.C.'nin 3. yıldönümünü 27 Şubat günü kutlayacağız. Partinizden bir delegasyonun halkımızın bu tarihi gününü kutlama şenliklerini huzuruyla şereflendirmesi için kendilerini ağırlamaktan büyük memnunluk duyacağız.

Kardeşçe selamlarımızın kabulünü rica ederiz.

Havza, 4 Ocak 1979
Muhammed Abdülaziz
POLISARIO Cephesi
Genel Sekreteri
ve Devrim Komuta
Konseyi Başkanı

TSİP Samsun İl Örgütü Kuruldu

Örgütlenme çalışmaları sürdürülen TSİP Samsun il örgütü geçtiğimiz hafta içinde atanmış, yeni yönetim görevine başlamıştır. İl örgütü ile birlikte Merkez İlçe örgütünün de atandığını belirten TSİP Merkez Teşkilatlanma sekreteri Aydoğan Gezer ayrıca şunları söylemiştir:

«Partimizin Samsun il ve merkez ilçe örgütlerinin kurulmuş olması, parti örgütlerimizin ülke düzeyinde yaygınlaşmasının bir parçası olduğu kadar, son yılların hızla gelişen ve bölgenin sanayi metropolü haline gelen Samsun'da emekçi halk güçlerinin mücadelesine yeni bir muhteva kazandıracak olay olarak değerlendirilmelidir. Sosyalist hareketimizin örgütsel yaygınlığı arttıkça demokrasi, barış ve sosyalizm mücadelesi daha sağlam prensiplere ve temellere kavuşmuş oluyor.

«Partimizin yığınsallaşma çalışmaları giderek perspektifini geliştiriyor, emekçi kitleler arasında kök salıyor, Samsun örgütlerimiz bu çalışmalarımızın sadece bir adımıdır ve önümüzdeki dönemde örgütlerimizin ülke düzeyinde yaygınlaştırılması sürecektir. Pek çok çalışmalarımız bu aşamaya varmış bulunmaktadır.»

Kadir Kılıç Gözaltına Alındı

Siverek'de bir eğitim emekçisi arkadaşımız sıkıyönetim tarafından gözaltına alındı.

Hükümet, faşist saldırganların hesapları, saldırıları, tehditleri ve oyunları karşısında sürekli olarak gerilerken, ilericilere, yurtseverlere ve sosyalistlere, giderek artan bir dozda baskı uygulamaya, yayın yasaklamaları ve dernek kapatma gibi anti-demokratik uygulamalar yanında sosyalistleri gözaltına alma, yıldırma ve baskı altında tutmaya devam ediyor. Ve bu uygulamalar sadece sıkıyönetimin değil, sosyal demokrasinin de emekçilere neler verebileceğini kanıtlıyor.

TSİP Çalışma Programını Hazırlıyor

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Merkez Yürütme Kurulu, Partinin önümüzdeki bir yılki, örgütlenme ve siyasal çalışmalarını içerecek bir programı, Genel Yönetim Kurulu'na sunmak üzere hazırlamış bulunmaktadır. Geçtiğimiz hafta bu nedenle, Merkez Büroları genişletilmiş toplantısı İstanbul'da yapılmıştır. Toplantıya, TSİP MYK-sının yanısıra, Merkez bürolar sekreterlikleri ve bölge temsilcileri de katılmışlar, çalışma programının hazırlanmasına esas olacak çalışmalarını ve raporlarını toplantıya sunmuşlardır.

Parti teşkilâtlanma bürosundan yapılan açıklamaya göre, toplantı çalışma programının hazırlık aşamasında yerel sorunların genel siyasal ortam içindeki konumunu ele almayı ve parti örgütlerinin çalışmalarına rehberlik edecek programın kapsamının bu çerçevede somut olmasını gerekli görmüştür. Demokrasi mücadelesinin yarattığı güncel görevler üzerinde ayrıntılı olarak durulan toplantıda, demokrasi güçlerinin birliği ve ortak mücadelesi ağırlıklı bir yer tutmuştur.

Çalışma programı, Parti'nin örgütlenme perspektifi dışında ayrıca somut siyasi çalışmalara açıklık getirmektedir. Demokratik hak ve özgürlükler için ülke düzeyinde yaygınlaştırılması düşünülen ve en geniş demokratik güçleri kapsamasına özen gösterilecek olan toplantılar yanında 1 Mayıs'ın İstanbul'da ve her yıl olduğundan daha ileri düzeyde kutlanılması için gerekli çalışmaların yapılması, Parti'nin 5. kuruluş yıldönümünün ve 15 - 16 Haziran'ın önemle ele alınması, 1979 seçim çalışmalarının başarıyla sürdürülmesi, ve bu parti çalışmalarına, genel demokrasi mücadelesinin daha da yaygınlaştırılmasına yönelik girişimlerin eşlik etmesi, çalışma programında öngörülmektedir.

TSİP Dinar Örgütüne Saldırı

Geçtiğimiz hafta, faşistler TSİP Dinar örgütüne saldırdılar. Binada hasara yol açan faşist saldırı üzerine ilçe başkanlığından yapılan açıklamada, sosyal demokrasinin tutarsızlığından sözedilmekte ve hükümetin «tarafsızlık» adı altında sürdürdüğü politikanın esasında gericilikten yana bir politika olduğu belirtilmektedir. Açıklamada ayrıca, azgınlaşan faşist saldırıların amacına dikkat çekilmekte, ancak bütün bunlara rağmen sosyalistlerin onurlu mücadelesini engellemenin mümkün olamayacağı vurgulanmaktadır.

Faşizme ve faşistlere, onların babaları olan uluslararası sermayeye sosyalistlerin hiç bir zaman ödün vermeden yollarına devam ettikleri açıklanan bildiride ayrıca saldırılara karşı sosyalistlerin ve tüm demokratların, demokrasiden yana olan herkesin birlikte karşı çıkması gerektiği, bunun gereklerinden yan çizmenin demokrasi yanlılarına ağır sorumluluklar yükleyeceği açıklanmaktadır.

Son haftalarda TSİP örgütlerine yapılan, ancak tüm demokrasi güçlerine yönelik saldırıların bir parçası olduğu açık olan provokasyonlar dikkati çekmek tedir.

Sıkıyönetimin Uzatılmasına Karşı Çıkmak Demokrasi Görevidir

AHMET KAÇMAZ

Bu yazının kaleme alındığı sıralarda iki aylık sıkıyönetim uygulamasının gözden geçirilmesi amacıyla «Genişletilmiş Eşgüdüm Toplantısı» yapılıyordu. Gazetemizin baskıya verildiği sıraya kadar da toplantıyla ilgili herhangi bir açıklama yapılmış değildi. Ancak bu toplantıda sıkıyönetimin 2 ay daha uzatılması için «gerekçe» hazırlanacağı yetkililer tarafından önceden ifade edilmişti. Üstelik sıkıyönetimin uzatılacağı daha birkaç gün önce Başbakan tarafından açıkça dile getirilmişti. Parlamento aritmetiğinden de anlaşılıyor ki sıkıyönetim büyük bir ihtimalle iki ay daha uzatılacak.

Oysa sıkıyönetimin kesinlikle uzatılmaması gerekir. Şu günlerde demokrasiyi savunanlara, faşist terörün ateşi altında bulunanlara düşen başlıca görev, sıkıyönetimin uzatılmaması ve kaldırılması doğrultusunda bir politika izlemektir.

Sıkıyönetimin uzatılmasına karşı olmak bir demokrasi görevidir. Çünkü sıkıyönetim «eşyanın tabiatı gereği» demokratik hak ve özgürlükleri de kısıtlayıcıdır. Salt bu nedenle sosyalistler, ilericiler, yurtseverler, sosyal demokratlar, **hasılı bütün demokrasi güçleri** daha baştan sıkıyönetime karşı çıkmakla yükümlüdürler. Nitekim sıkıyönetim ilk ilan edildiğinde, tümüyle olmasa bile demokrasi saflarında yer alan pek çok parti, eğilim, kuruluş, kişi, sıkıyönetime karşı olduklarını dile getirmişlerdir. CHP'li parlementerler içinde hatırı sayılır bir kanat sıkıyönetime **hayır** demiştir. Bu kanadın, Halk Partisi kitlesinin, yani sosyal demokrasiden medet umanların büyük çoğunluğunun eğilimini aksettirdiğini söyleyebiliriz. Bugün CHP üyeleriyle bu konuda bir anket yapılsa ezici çoğunluğun sıkıyönetimin uzatılmasına karşı çıkacağı görülecektir.

Öte yandan demokrasi saflarında yer alan diğer partilerin, partileşmemiş eğilimlerin hemen tamamı sıkıyönetime karşı olduklarını belirtmişlerdir. Sendikaların, yığınsal meslek örgütlerinin, diğer kitlesel kuruluşların temsilcileri, hukuk otoriteleri, öğretim görevlileri, toplumda saygınlık kazanmış kişiler, sıkıyönetimin çözüm olmadığını dile getirmişlerdir.

Sıkıyönetimin ilanı üzerine toplanan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu'nun yayınlanan bildirisinde sıkıyönetime karşı çıkılmış, sıkıyönetimin faşist teröre çare olmadığı ve olamayacağı belirtilmiş, saldırganlık kaynaklarının doğrudan üzerine gidilip köklü tedbirler alınmadıkça zorbalığın önünün alınamayacağı bir kez daha belirtilmişti. Ayrıca, geçmiş tecrübelerin açıkça kanıtladığı gibi, sıkıyönetimin demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlayıcı rol oynayacağı, bunun ise faşizme karşı sürdürülen demokrasi mücadelesinde yeni handikaplar getireceği ifade edilmişti.

İki aylık uygulama bu tesbit ve değerlendirmelerin ne kadar yerinde olduğunu bir kez daha kanıtladı. Gerçi bizler için «görünen köy klavuz istemiyordu»! Ama bazılarına gerçekleri göstermek bir hayli müşkül olduğu için bugün, aradan iki ay geçtikten sonra, bir kez daha bazı noktaları vurgulamak gerekiyor. Hâlâ daha gerçekleri görmek istemeyenler, özellikle, bir zamanlar gerici çevrelerin MC'cilere yöneltikleri «teröre karşı sıkıyönetim» önerilerine şiddetle karşı çıkarken, gerileye gerileye, çareyi sıkıyönetimde gören CHP yönetimi, onun damgasını taşıyan Hükümet, son iki ayın blançosunu kendilerini aldatmadan ve ellerini vicdanlarına koyarak yapmalıdırlar. Yapmalıdırlar ki demokrasi konusunda nereden nereye geldiklerini görsünler. Ve bu gidişle nereye varacaklarını artık kavrasınlar!

Burada sıkıyönetimin iki aylık icraatının bilançosunu teker teker çıkaracak değilim. Ayrıntılı bir yazı kapsamı içinde istatiksel olarak bu yapılmalıdır. Böylece meselenin geniş kitlelere yansıtılması açısından çok daha çarpıcı bir sonuçla karşılaşacağımıza inanıyorum. Ancak çok genel bir değerlendirme bile sıkıyönetim uygulamasının esas niteliği hakkında net fikir verecektir.

Sıkıyönetimin «terör»e çare olmadığı olamayacağı daha baştan belirtilmiştir. İki ay süresince olup bitenler bu tespitin doğruluğunu kanıtlamıştır. Faşist terör en «dehşet verici» ve toplumsal yankı uyandırıcı tırmanmasına Abdi İpekçi suikastiyle sıkıyönetim altında ulaşmıştır. Faşistler bu cinayetle açıkça sıkıyönetime meydan okumuşlar ve sıkıyönetimin kendilerine kâr etmeyeceğini kanıtlama gösterisine girmişlerdir. Cinayetler ve katliamlar sürüp gitmektedir. Daha birkaç gün önce Adana'da —bir diğer sıkıyönetim ilinde— bir kahvehane taranmış, 4 kişi katledilmiş, iki kişi ağır yaralanmıştır. Şimdi sıkıyönetimin uzatılmasına gerekçe bulmak için kıyaslamalar yapıp cinayetlerin azaldığını söylemk hiçbir şey ifade etmez. Çünkü «vaka» sayısında bazı düşmeler olsa bile nitel değişiklik olmadığı ortadadır. Bu gidişle de olmaz. Faşist terörün, herkesin bildiği ve Başbakan'ın da defalarca açıkladığı kaynakların üzerine etkili ve radikal bir şekilde gidilmedikçe, faşist şefler adalete teslim edilmedikçe, sıkıyönetim istenildiği kadar uzatılsın, yeni Abdi İpekçi olayları ile yeni toplu katliamlarla karşılaşmamız —ki elbette böylesi hiç istenmez— pek olasıdır. Çünkü cinayet şebekeleri sistemli ve planlı faaliyetlerini sürdürmekte, çünkü caniler ellerini kollarını sallayarak aramızda dolaşmaktadırlar. Ve faşist hareketin kan ve yalandan başka metodu yoktur.

Faşist zorbalığa geçit vermeyecek olan sıkıyönetim değil, demokrasiyi savunanların örgütlü mücadelesidir. Faşist terörün, sıkıyönetim vasıtasıyla önünün alındığı dünyanın hiçbir yerinde ve hiçbir dönemde görülmüş değildir. Ama nerede faşizme geçit verilmediyse, nerede faşist hareket toplumda tecrit edildiyse, bu, en geniş kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerle donatılmasıyla ve demokrasiyi savunanların tek safta örgütlü mücadeleleriyle mümkün olabilmiştir. Nerede demokratik hak ve özgürlükler kısıtlanmışsa orada demokrasi mücadelesi zaafa uğramış, orada faşistlerin ve diğer gericilerin ekmeğine yağ sürülmüştür.

Sıkıyönetim iki ayı bulmayan «kısa» icraatında Anayasal hak ve özgürlüklerin büyük bir bölümünün üzerine kısıtlama getirmiştir. Çeşitli örgütlerin faaliyetleri durdurulmuş, kendileri ve şubeleri kapatılmış, Partilerin siyasal faaliyetleri yasaklanmış ya da kısıtlanmış, toplantı miting, yürüyüş, bildiri basıp dağıtmak, afişleme vb. Anayasal demokratik haklar hemen tamamıyla engellenerek kullanılamaz hale getirilmiş ve en önemlisi de yayın yasakları akıl almaz boyutlara varmıştır. Bu konuda ilginç olanı, yasaklananların hemen tamamının, kamuoyunda «solcu» bilinen yayınlar olmasıdır. Sıkıyönetim komutanları **«ülkenin ve milletin bölünmezliğini tehlikeye düşürdüğü»** gerekçesi ile «solcu» bilinen yayınları yasaklamakta ve «eşgüdüm»le bu uygulama suratle yaygınlaştırılmaktadır. Adalet mekanizması bunca zamandır çıkan bu yayınların «ülkenin ve milletin bölünmezliğini tehlikeye düşürdüklerinin,» farkına varmamışlar da, şimdi sıkıyönetim mi hemen bu yargıya varmaktadır? Sıkıyönetim, kim sıkıyönetime karşı çıkıyorsa ayırım gözetmeksizin yasaklama yoluna gitmektedir. Bir tek bu olgu bile sıkıyönetimin uzatılmaması için yeterlidir.

Sıkıyönetimi isteyenler olduğu gibi istemeyenler de olacaktır. Ona övgü düzenler olduğu gibi eleştirenler de, «kalksın!» «uzatılmasın!» diyenler de olacaktır. Bunlar en doğal ve ifadesini Anayasa'da bulan haklardır. Altmışın üstünde CHP'li parlamenter sıkıyönetime karşı çıkmıştır. Bir parlamenter Meclis oylamasında red oyu vermiştir. Bunlar ortadayken sıkıyönetimin, kendisine karşı çıkan ve çoğunlukla «solcu» bilinen yayınları susturması, «sol»un hedeflendiği kanısını pekiştirmektedir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin Merkez organı **BİRLİK**, demokratik hak ve özgürlükleri kararlı bir şekilde savunacak, sıkıyönetimin çözüm olmadığını bıkmaksızın vurgulayacak ve kaldırılması için devamlı çaba sarfedilecektir. Bağımsızlık, demokrasi sosyalizm mücadelesine ışık tutacak olan **BİRLİK** halkımıza kutlu olsun!..

türkiye'den

CHP'nin UMUDU

HÜSEYİN HASANÇEBİ

26 Aralık 1978 tarihinde ilan edilen sıkıyönetimin süresi 26 Şubat'ta bitiyor. İki aylık sıkıyönetim uygulamaları, sürenin uzatılıp uzatılmaması tartışmalarında çeşitli siyasi kesimlerin tutumlarını da belirleyecek. Çünkü bu iki aylık dönemdeki uygulamalar, sıkıyönetim karşısında takınılması gereken tutum bakımından yeterince bilgi veriyor.

İlk tutum, daha bugünden, Başbakan Ecevit tarafından ve hükümet adına alınmış bulunuyor. Bu, aynı zamanda sosyal demokrasinin de tutumudur ve bugüne kadarki sıkıyönetim uygulamalarından nasıl hükümet kadar sosyal demokrat siyasi merkez de sorumluysa, hükümetin sıkıyönetim karşısında alacağı tutumdan da sosyal demokrasi o ölçüde sorumlu olacaktır.

Ecevit yaptığı açıklamada, sıkıyönetimin uzatılmasından yana olduklarını ve bunun için meclise başvuracaklarını belirtmiştir. Böylece açığa çıkan, sosyal demokrasinin sıkıyönetimden memnun kaldığıdır. Ancak sıkıyönetim sosyal demokrasiye göre işlevini daha bitirmemiştir. Bunun için uzatılması, görevini daha da ileriye götürmesi için kendisine olanak tanınması gerekmektedir.

Bu görevin ne olduğunu artık çok kimse, merak etmeyecek ölçüde öğrendi. Yasaklanmadık sol yayın hemen hemen bırakmayan, derneklerin çalışmalarını kısıtlayan veya büyük ölçüde yasaklayan, sol kuruluşları, dernek merkezlerini, sendikaları arayan, hatta işi siyasi çalışmaları sınırlamaya kadar vardırabilen sıkıyönetim uygulamalarının, doğrudan solu hedef seçtiği, demokrasi güçlerinin sindirilmesinde bir araç olarak kullanıldığı ve kullanılacağı, gereğince açıklık kazanmış bulunmaktadır.

Bu nedenle, ilanında olduğu gibi, uzatılması meselesinde de demokrasi güçlerinin tutumu bellidir. Faşist ve gerici komplo, halka, bu dozda bir baskının yetmeyeceğini dedirtmek ve daha da artırılması eğilimlerini güçlendirmek için saldırılarını hızlandıracaktır kuşkusuz. Ve uygulamalardan bellidir ki, faşistler sıkıyönetimin demokratik güçler üzerindeki baskılarından ötürü daha geniş olanaklara kavuşacaklardır.

Hükümetin böylece, bütün umutlarını sıkıyönetime, bir anlamda da sosyal demokrasinin, kendisi «umut» olmaktan çıktıkça, kendi umutlarını kendisinin solundaki güçleri sindirmeye bağladığı anlaşılıyor. Kısacası sosyal demokrasi, sıkıyönetim uygulamalarından medet umuyor.

Sıkıyönetime bağlanan umutların hükümete neler sağlayacağı da biliniyor. «Demokrasiyi» korumak adı altında çıkartılmak istenen anti-demokratik yasaların geçirilmesi için elverişli olanaklar elde etmek, kendi siyasal açmazını ve intiharını örtbas edecek bir sıkıyönetim tülünü elden bırakmamak, emekçi halk kitlelerinin taleplerinin karşısına, kendi dışında bir boy hedefi çıkarabilmek, bir türlü alamadığı dış yardımları, biraz daha sağa kayarak sağlayabilmek ve bütün bunlar için, belli bir süre daha kazanmak, elde edilmek istenenlerin ilk kalemleri olarak sayılabilir. Ama, nereye kadar ve ne kadar sorularının cevabını, sosyal demokrasi verebilecek durumda değil.

CHP, önce kendi içinde ve tabanında, sıkıyönetimsiz bu işin altından kalkamayacağına dair inançları güçlendirmek istiyor. Ancak uygulama, hem CHP tabanında ve hem de geniş yığınlar arasında, bu işin sıkıyönetimle olmayacağı inancını güçlendiriyor. Güçlenen esas eğilim ikincisidir, çünkü, faşist saldırganlığın önüne geçmenin yolu ve yordamı, demokrasi güçleri açısından en somut bir biçimde gösterilmiştir.

Hedef bellidir ve bunun için kullanılacak araç, demokrasinin genişletilmesidir.

TÜSİAD: «Daha Çok Ödün Verilmeli»

Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) nabız yoklamak üzere Fransa'ya bir heyet gönderdi. AET Bakanlar Konseyi toplantısının son oturumunda dönem başkanı olan Ponçet Fransız'dı ve Türkiye'ye yapılacak ekonomik yardımın IMF ile anlaşılması koşuluna bağlı bulunduğunu belirtmişti.

«Yardım» konusunda işadamlarının bu denli duyarlı olmaları anlaşılır bir şeydir. Çünkü, gerek sorunlar ve gerekse bu sorunların çözümü bakımından *Türkiye eşit işadamları* denklemi kurulmuş bulunmaktadır. Ecevit Hükümeti de kendi eliyle kurduğu bu denklemin içinden çıkmaya çalışmaktadır.

Ama işadamlarımız da boş durmuyorlar. Çünkü onlar, siyasi bağlantıların kıskacında değiller ve Türkiye adına pazarlığı çok daha iyi somutlayacak, çok daha güvenilir ödünler verebilecek durumdadırlar. TÜSİAD temsilcileri de Fransa İşadamları Derneği (CNPF) ile yaptıkları görüşmelerde, salt «ekonomik sorunlar» çerçevesinde Ponçet'in haklılığını teslim ettiler ve Türkiye'nin, bugüne kadar vermiş bulunduğu ödünlerin yeterli olmadığını belirttiler.

TÜSİAD'a göre Türkiye'nin önce «kredi itibarı» kazanması gerekmektedir. Bunun önkoşulu olan IMF ile anlaşma konusunda hiç bir zorluk çıkarılmamalıdır. Öte yandan işadamları, dış ticaret bankalarına güven gösterilmesini istiyorlar ve «hükümetten hükümete kredi aramanın yararlı olmadığını» ileri sürüyorlar.

Yapılan hesabın, «bürokrasi boyunduruğundan azade» ekonomik ilişkiler sağlamak olduğu bellidir. Ne ki, zaten ondört ay önce bu noktadan kalkılmıştı. «Aile Bakanı» Ergenekon televizyon programlarında bu eski uygulamayı savunmaya devam ediyor. Ve aynı yere dönülmüş olması, işadamlarının çaresizliği değil, Türkiye'nin ekonomik yapısının çaresizliğidir. Buna sosyal demokrasinin göstermelik «inadı» veya diri tutmaya çalıştığı umutları da çare olamamıştır.

Ancak sosyal demokrasi bugüne kadar başka «inançları» tahrik ettiği, emekçilerin demokrasiye olan bağlılıklarını istismar edip kendisini belli bir dönem «umut» olarak sunduğu için, artık yeni «inançlara» yönelmesi isteniyor ondan. Çünkü bu «inançlar» inşa edilemezse, «serbest piyasa mekanizmasına inanan» Batı'nın Türkiye'ye «inanması», «hoşgörülü olması» mümkün olmayacaktır.

Bu inancın nasıl inşa edileceği ise, kimse için sır değildir. Zaten sosyal demokrasi bu konuda oldukça ileri adımlar atmış bulunuyor. Aynı doğrultuda biraz daha cesur adımlar atılması bu iş için yeterli olacaktır.

Ne diyordu IMF? Kemerleri daha çok sıkın, diyordu. Eğer kemerlerin sıkacağı bir bel kalmamışsa, Türkiye'de bu, demokrasinin boynundaki ilmiği biraz daha daraltın şeklinde anlaşılmalıdır.

Olan da bundan başkası değil zaten!

TSİP: «Sıkıyönetim Uzatılmamalıdır»

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu, «Sıkıyönetimin iki ay uzatılacağı» konusunda Başbakan Bülent Ecevit'in yaptığı açıklamayı eleştirmiş ve özetle şunları söylemiştir:

«Bugün karşı karşıya olduğumuz görev, demokrasiyi koruyup genişletmek üzere tüm demokratik güçlerin yığınsal uğraşının faşizme karşı geliştirilmesidir. Kitlelerin demokratik taleplerini ve çabalarını sınırlayacak her türlü girişim, gericiliğin işine yarayacak, faşistleri büsbütün cüretlendirecektir.

Sıkıyönetim uzatılmamalı, demokratikleşme sürecinin hızlanması sağlanmalı, faşizme karşı verilen demokratik mücadelenin önüne yeni yeni barikatlar dikmek politikasından vazgeçilmelidir. Bu yapılmadığı takdirde, sadece sosyalistler değil, Cumhuriyet Halk Partisi faşist ve diğer gerici güçlerin kıskacından kurtulamayacaktır.»

Yusufoğlu ayrıca, sıkıyönetimin demokratik hak ve özgürlükleri kısıtladığını, sol yayınları yasakladığını, bu nedenle sağcı güçlerden ve sağ basından destek gördüğünü hatırlatmıştır.

İRAN HALKININ ZAFERİ:

Emperyalizmin Bir Kalesi Daha Çöktü

Emperyalizm ve faşizm İran'da büyük bir darbe yedi. ABD emperyalizminin «yıkılmaz kalesi» *Şah despotizmi* İran halkının büyük mücadelesi sonunda yerle bir oldu. İran'da olup bitenler, halkların emperyalizme, onun işbirlikçileri sömürü ve baskı güçlerine karşı sürdürdükleri mücadelenin er geç zafere ulaşacağının yeni bir kanıtı oldu.

ABD'nin desteğindeki Şah faşizmi altında oldukça «sakin» bir görünümü olan İran'da, halk bir yılı aşkın bir süre boyunca despotizme karşı amansız bir mücadele verdi. Milyonlarca insan emperyalizmden ve onun İran'daki işbirlikçilerinden kurtulmaya kararlı olduklarını her vesileyle gösterdiler. Emperyalizm ve uşakları, İran halkının mücadelesini bastırmak için her yolu denediler, her çareye başvurdular. Ama halk Şah'ı başından atmaya kararlıydı. Kendisini bastırmak için başvurulan bütün yolları boşa çıkarmasını, alınan tedbirleri tesirsiz bırakmasını bildi. Dünyanın en güçlü zulüm ve işkence örgütlerinden birisi olan Savak'ın caniyane tertipleri bütünüyle boşa çıkarıldı ve bu cinayet makinesi işlemez hale getirildi. Şah gericiliğinin kalesi olan ordunun saldırıları karşısında kimse yılmadı, direnişler daha da güçlendi, daha da yığınsallaştı. Emperyalistlerin ve İranlı işbirlikçilerin türlü komploları, halkı yanıltmaya, halk hareketini tavsatmaya yönelik bütün oyunları boşa çıkarıldı. Ve sonunda galip gelen İran halkı oldu.

İran olayının verdiği pek çok ders var. Bunları daha şimdiden enine boyuna değerlendirmek pek mümkün değil. Çünkü hem her şey son derece kendine özgü şartlar içinde gelişti, gelişiyor, hem de olup bitenlere derli toplu bakabilmemiz için henüz vakit erken ve yeterli bilgiye sahip değiliz. Ama gene de birkaç önemli nokta üzerinde sıcağı sıcağına durmamız mümkün.

Birincisi, bütün dünya bir kez daha gördü ki, *haksızlığa, baskı ve sömürüye karşı mücadele eden halkın gücü karşısında durmak, onu bastırmak* —zorbalığın en aşırısıyla dahi olsa— *mümkün değildir*, olamamaktadır. İran'da halk hareketi ilk başladığında, hatta bir hayli yol aldıktan sonra dahi pek çokları bugün erişilen noktaya gelinebileceğini ummuyorlardı. İran, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki en güçlü kalesiydi! Savak vardı, güçlü bir polis örgütü vardı; Şah'ın servetinin, yakınlarının ve tüm işbirlikçilerin çıkarlarının bekçiliğini yapan, ABD'nin donattığı bir ordu vardı ve nihayet petrol uğruna tüm dünyayı kana bulamaktan çekinmeyen ABD emperyalizmi vardı! İran halkı bütün bu düşmanlara karşı tek başına nasıl mücadele edecekti?! Ve bunların tümünü nasıl dize getirecekti?!

Ne emperyalistler, ne işbirlikçiler bugün gelinen noktaya varılacağını asla düşünmediler. Şah'ın hareketi bastıracağından emin, tüm metropol ülke yöneticileri başlangıçta Şah'ı desteklediler. Ama bekledikleri çıkmadı. Şah'ın baskı tedbirleri para etmedi ve halk yürümeye devam etti. Hem de üzerine yaylım ateş kurşun sıkılmasına, insanlar saflar halinde katledilmelerine rağmen! Bunun üzerine emperyalistler Şah'ı tutar görünmekten kaçınmaya başladılar. «Tarafsız» görünmeye çalıştılar. Gene kâr etmedi! Baktılar olmayacak, petrolden ve İran'daki hegemonyalarından olmaktansa, bunca yıllık mutemet adamları —ve metropol «high society»sinin gülü— Şah'tan olmayı yeğlediler. Çünkü Şah devrilmedikçe İran halkının yürüyüşünün durmayacağını artık en miyop gözler bile görmeye başlamıştı.

Son olarak emperyalistler, Şah elden gittikten sonra hiç olmazsa *«Şah'sız bir Şahlık rejimine»* hatta *«liberalleşmiş bir Şahlık rejimine»* bile razı oldular. İran halkını oyuna getirmek için «ılımlı muhalefet»ten bir kişi «başbakan» atandı. Böylece emperyalistler ve işbirlikçiler İran'da tutunabilmenin son kozunu oynadılar. Ancak İran halkı bu oyunu da boşa çıkarmasını bildi.

İran olayında emperyalistler ve işbirlikçileri böylesine çaresiz kaldılar. Ne yaptılarsa kâr etmedi. Hep olayların peşinden sürüklendiler. Daha doğrusu İran halkının yürüyüşünü durdurmak için ne yaptılarsa boşa çıkarıldı. Ve devamlı, bir gün tükürdüklerini ertesi gün yalamak zorunda kaldılar. Son olarak ABD Başkanı Carter, iki gün arayla önce Şahpur Bahtiyar'ı desteklediğini, sonra da Humeyni'nin Başbakanı Bazergân'ı desteklediğini söylemek zorunda kaldı! Kısacası İran' da halkın gücü emperyalistleri ve işbirlikçilerini devamlı geriletti. Halkın haksızlığa karşı yürüyüşü önünde durulamayacağı, böylesi harekete ket vurulamayacağı bir kez daha kanıtlandı.

Peki, İran'daki bu halk hareketi, gücünü nereden alıyordu? İşte İran olayından çıkartılacak ikinci önemli ders bu noktadan kaynaklanmaktadır. İran halkı, yılmadan, en ufak bezginlik göstermeden, bir adım gerilemeden direndi ve mücadele etti. Bir gün yüzlercesi karşı devrim güçlerinin kurşunları altında can verince yürüyen yüzbinlere, ertesi gün yüzbinler daha eklendi. Çünkü İran halkı bir bütün halinde, Şah devrilmedikçe kendilerine kurtuluş olmadığını kesinlikle kavramışlardı ve mücadelelerinin haklılığına yürekten inanıyorlardı. Bu nedenle de hiç bir komplodan, zorbalıktan, terörden yılmadılar. Öldürüldükçe daha bir bilendiler ve hınçlandılar. Ve kurşunlara karşı milyonlar halinde tüm ülke sathında yürüdüler. Böyle olunca ordunun bir bölümü ve özellikle erler tesirsiz hale geldiler. Milyonlara kurşunun kâr etmeyeceğini onlar da anladılar.

İran olayından çıkartılacak üçüncü ders ise, kitlesel mücadelenin nasıl etkin olduğudur. İran'da halkın en hayati meselesi Şah despotizminden ve onun arkasındaki ABD emperyalizminden kurtulmaktı. Bu talep en geniş halk yığınlarının çıkarlarını aksettiriyordu. Ve hareket de bu talebe uygun bir şekilde kotarıldı. En geniş kitlelerin mücadeleye çekilmeleri ve kazanılmaları gerekiyordu. Hiç bir sekterliğe ve ayrılıkçılığa düşmeden bu şart yerine getirildi. Bütün halk güçleri işçi sınıfı, köylüler, aydınlar, gençler, orta tabakalar, kadınıyla erkeğiyle, genci ihtiyarıyla monarşiye karşı mücadeleye topluca seferber edilebildi. Maceracılığa asla prim verilmedi. Provokasyona yol açabilecek, geniş yığınların katılımını engelleyecek, mücadele saflarında sürtüşmelere ve ayrılıkçılıklara meydan verebilecek yöntemlere itibar edilmedi. En geniş kitleler demokratik hak ve özgürlükleri sonuna kadar kullandılar. Miting yaptılar, yürüdüler, greve gittiler vb. Bütün bu çalışmaları koordine etmeyi ve her birinin mücadelenin tümüne güç katmasını sağlamayı bildiler. Sonuçta gericiliğin kurşunu değil, halkın yürüyüşü kazandı. Çünkü bütün bir halk kenetlenmiş bir şekilde yürümesini becermişti!

Bunlar İran olayının verdiği ilk ve en önemli dersler. Olaylar geliştikçe başkalarının da geleceği kuşkusuz. Üstelik olayın sıcaklığı geçtikçe daha fazla bilgiyle donanmış «soğukkanlı» değerlendirmeler de olacak. Ancak, bugünlerden belli olan tek şey var. Artık İran ABD emperyalizminin bir kalesi değil. Son Amerikalı da bugün-yarın İran'ı terkedecek. Bu nokta çok önemli. Çünkü petrol uğruna Ortadoğu'da her yola başvurup tırmanmayı deneyen ABD'ye İran'daki halk hareketi büyük bir darbe oldu. Dünya halklarının anti-emperyalist mücadelesi İran'da küçümsenmeyecek bir zafer kazandı.

Bundan sonra İran'da ne olacak? Bu soruya cevabı İran halkı verecek. İran'da gündemde olan bir *ulusal demokratik devrimdir*. Şimdi süregiden olayların gündemdeki aşamasında iktidarda nitel bir değişikliğin meydana geldiği, daha önemlisi ABD emperyalizminin boyunduruğundan kurtulunması yolunda çok yol alındığı aşikâr! Bu nedenle ulusal demokratik devrim doğrultusunda ilerlendiği söylenebilir. Ancak devrimin sonuna kadar götürülebilmesi için bir hayli yaygın ve etkin olan feodal kalıntıların yanısıra, oldukça gelişkin olan kapitalist üretimdeki büyük mülkiyete de son veril-

(Devamı 14. sayfada)

BİRLİK

İran Devriminin Perspektifi İşçi Sınıfına Bağlı

ÇAĞATAY ANADOL

İran halkının fedakârlıklarla dolu mücadelesi, Şahlık rejiminin bir daha geri gelmemek üzere yıkılmasıyla zafere ulaştı. Halk muhalefetinin orduyu etkilemesi ve parçalamasıyla Şahlık rejiminin elinde son koz olarak Şahın muhafız alayı kalmıştı. Bu kozun halk muhalefetinden yana tavır alan bir hava üssüne saldırtılarak kullanılması sonucunda ikili iktidar yumağı hızla çözüldü. Ordu bu mücadelede tarafsız kalacağını açıklayınca, eski rejimin oynayacak hiçbir kozu kalmadı ve Bahtiyar istifa etmek zorunda kaldı.

Böylece emperyalistlerin ve karşı-devrimcilerin bu düşleri de yıkıldı. Siyasal devrimin zaferi gerçekleşti. Uzun bir iç savaş emelleri taşıyan rejim yanlısı güçler çözüldü ve dağıldı. Bunda demokratik hareketin halkın bütününe yakın bir kısmını kucaklamasının büyük payı oldu. Amerikan emperyalizmi zaten parçalanmış olan ordunun kalan bölümüyle halkın bütününe karşı gerici bir savaşı göze alamadı. Şimdi kartlarını devrim hareketine katılan, fakat sol dışı güçlere oynamaya yöneldi. Humeyni ile iyi ilişki temennileri getirerek «ne kurtarsam kârdır» politikasını bu kez bu biçimde sürdürdü.

Şahlık rejiminin çözülmesiyle birlikte İran'da hızlı gelişmeler oldu. Başbakan Bazergân, kurduğu hükümetin üyelerini açıkladı. Eski rejimin sorumluları hızla tutuklanmaya başladılar. Savak'ın şefi, bu örgütün faaliyetlerinden hiç haberi olmadığını ileri sürdü. Baskı ve sömürü rejimlerine uşaklık edenler, sahipleri devrilince hep böyle aşağılaşırlar. SAVAK eski başkanı Nasiri ve 3 gerici general kurşuna dizildiler.

Yeni rejimi başta Sovyetler Birliği olmak üzere birçok ülke hemen tanıdı. Türkiye ise, bu konuda net bir tavır alamadı. Dışişleri Bakanlığının resmi açıklaması yerine, çok gecikmiş olarak Başbakanın ağzından tanımaya benzer bazı ifadeler çıktı sadece.

İran halkının Şahlık rejiminin devrilmesiyle kazanmış olduğu zafer, henüz tamamlanmadı. İran halkının sosyal kurtuluşuna doğru ilerlemek için büyük özel işletmelerin, petrolün, yabancı ve yerli bankaların, tüm madenlerin millileştirilmesi, anti-emperyalist, bağlantısız bir dış politika izlenmesi, sosyalizme yönelmiş bir gelişme yolunun izlenmesi gerekiyor. Doğaldır ki, böyle bir politikanın önünde önemli engeller var. Çok geniş bir yelpaze oluşturan devrim cephesinin tüm unsurlarının böyle bir politikaya kazanılması önemli zorluklar taşıyor. Bu zorlukların aşılmasında ise, belirleyici rolü hiç kuşkusuz İran işçi sınıfı partisi ile onun en yakın müttefikleri belirleyecek. İran TUDEH Partisi'nin konumu ve etkinlik derecesi sosyalizm hedefinin güvencesi olacak.

İran halkı önümüzdeki günlerde bazı komplolarla karşı karşıya gelebilir. Birlik halindeki İran halkını bölmek, ordu içinde henüz tasfiye edilmemiş bulunan unsurların ayaklanmasını sağlamak gibi amaçlar taşıyan oyunlar ortaya çıkabilir. Nitekim yüzleri maskeli bir grubun Amerikan elçiliğini basıp 70 kişiyi rehin alması bu türden bir komploydu. Tebriz'de Savak ajanlarının halka ateş açması böyle bir oyundu.

Bu oyunlara keskin «devrimci» bazı grupların alet olması olasılığını da hiç yabana atmamak gerekir.

Özetle vurgularsak, faşist monarşi yıkılmıştır, yeni bir devlet kurulacaktır, bu devletin karakteri, sınıfsal muhtevası, ekonomik işlevi ve özellikle devrimin bundan sonraki perspektifi işçi sınıfına bağlıdır.

TUDEH, HALKIN TARİHSEL ZAFERİNİ SELAMLIYOR

İran TUDEH Partisi Merkez Komitesi, yayınladığı bir bildiride «halkın tarihsel zaferini» **selamlamış ve despotik rejimin yıkılmasını** «bu tarihsel mücadelenin bir yıldır süren son aşaması» **diye nitelemiştir.**

TUDEH Partisi Merkez Komitesi, zaferin, «devrimci muhtevasının çok çok büyük boyutlara ulaştığını ve dünya devrim tarihine parlak bir sayfa eklediğini» **belirtmiştir.**

Bildiri daha sonra İran komünistlerine seslenerek, «despotizmin son kalıntılarını da kökünden kazımak, demokratik hak ve özgürlükleri kurmak ve İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nde yeralan tüm özgürlüklerin gerçekleşmesini sağlamak» **görevini hatırlatmakta ve komünistlerin taşıdıkları sorumlulukları belirtmektedir.**

Ülkenin karşı karşıya bulunduğu ekonomik görevlere de değinen Parti Merkez Komitesi, ayrıca «Şah ve ailesinin yargılanmasını, ülkeyi talan ederek sağladıkları tüm servete el konulmasını» hükümetten istemiştir.

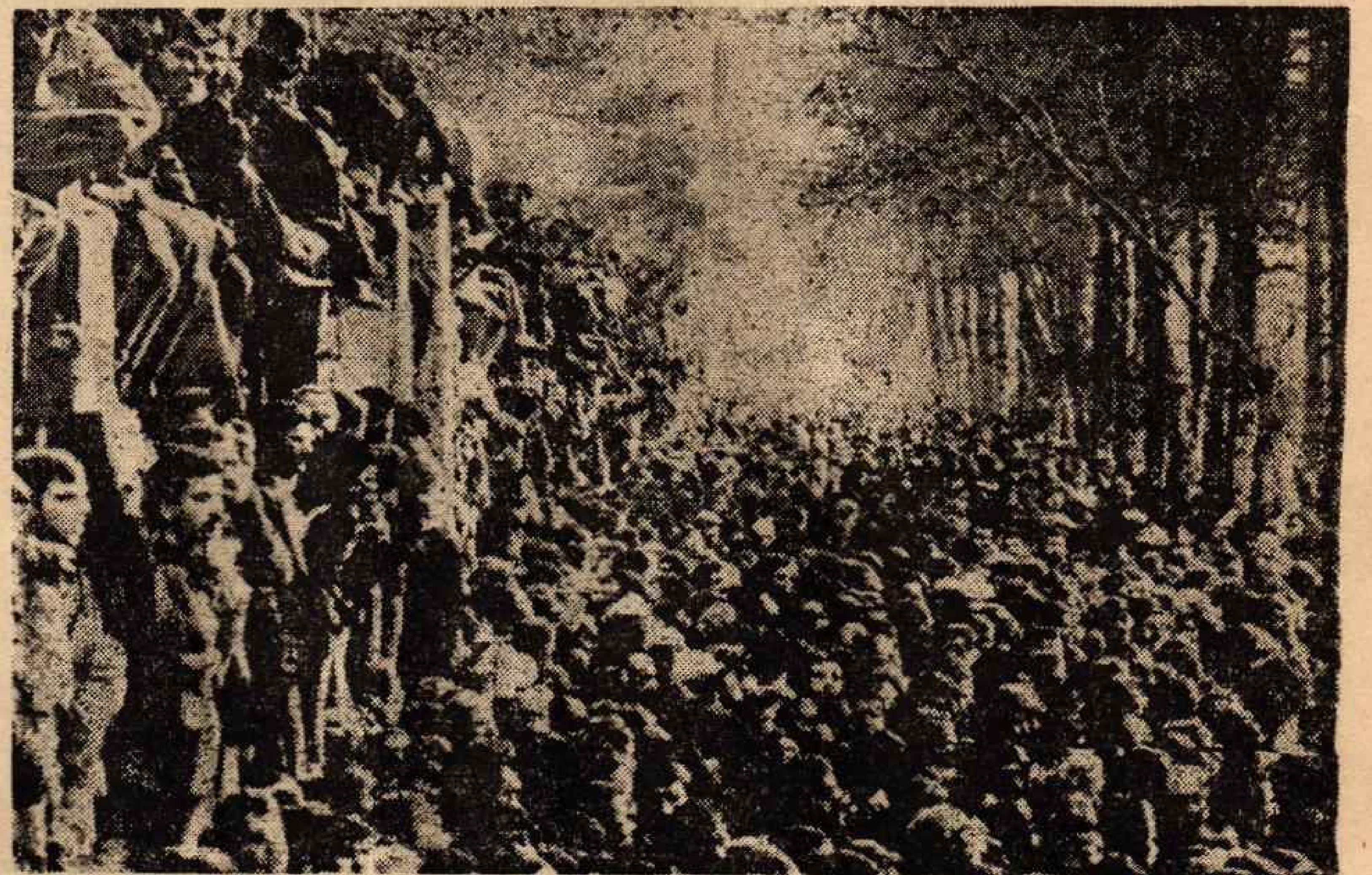
Asya'da Barış Mevzilerine Yeni Emperyalist Saldırılar

İRAN'DA

ABD emperyalizmi son yılların en büyük darbesini İran'da yedi. 1977 yılında, ama İran halklarının tarihsel geleneğinin devamı olarak başlayan halk hareketi 13 Şubat 1979 günü *noktalandı*. Şahın yerine ikame edilmeye çalışılan güçler, silahsız halk güçleri tarafından alaşağı edilerek yerine Humeyni' nin atadığı hükümet kuruldu.

Yeni hükümet, hangi açıdan bakılırsa bakılsın, İran'da emperyalizmin bir kalesinin çöktüğünü işaret ediyor. Monarşiye ve barbar baskılara karşı demokratik, ağır emperyalist sömürüye karşı bağımsızlık eksenine sarılan halk hareketinin siyasal planda somutlanışı henüz gerçekleşmiş değildir ve önümüzdeki aşama, bu alanda daha keskin mücadeleleri zorunlu kılacaktır. Çünkü, bir yandan mevzilerinden sökülmüş olsa bile gericilik direnmektedir ve emperyalist karşı komplolara kapıyı aralamaya çalışmaktadır. Öte yandan halk muhalefetini oluşturan farklı nitelikteki toplum kesimlerinin yeniye karşı tutumlarının, genel hatlarıyla benzer olmasına karşılık, detaylandırıldığında farklı olacağının bugünden ortaya çıkmış olması, yeni iktidarın şekillenmesinde belli çatışmaların ortaya çıkabileceğini gösteriyor.

Ancak zaferin ilk günlerinde esas darbenin indirileceği hedefler konusunda tüm siyasal güçler aynı görüşü paylaşıyorlar. Monarşinin bütün kalıntılarının ortadan kaldırılması ve emperyalist etkinliğin kırılmasında halk güçlerinin blok olarak davranabilmeleri, karşı komploları bozabilecektir.

Barış Düşmanlığının Korkunç Rahatlığı:

Yayılmacı Çin, Sosyalist Vietnam'a Saldırdı

Maocu Pekin yönetiminin, Uzak Asya'da ve tüm dünyada, barış ve güvenlik üzerinde ciddi bir tehdit unsuru olarak gelişen politikası Çin'in 17 Şubat'da Vietnam'a karşı haksız bir savaşı başlatmasıyla uç noktasına varmış bulunmaktadır. Çin silahlı kuvvetlerinin Sosyalist Vietnam'a karşı giriştikleri bu işgal hareketinin temelinde, maoculuğun yıllardan beri ısrarla izlediği barış ve insanlık düşmanı politikası ve Çin'in yayılmacı emelleri yatmaktadır.

Çin'in bölge halkları üzerindeki işgalci emellerinin tarihi kökleri Çin İmparatorluğu dönemine kadar uzanır. Vietnam'ı da içine alan ve Hindiçini'nin mutlak egemenliğini elde etmeyi öngören bu tarihi miras, maoculuğun felsefesinde ve politikasında, sadece motifler olarak değil. Çin milliyetçi geleneğine derin bir bağlılık olarak yaşamaya devam etmiştir. Pekin yönetiminin aralıksız olarak açığa vurduğu işgalci hesaplarının bugün bir saldırı hareketi ile Vietnam'a yönelmesi, arkasında ABD emperyalizminin bulunduğu, barış düşmanı gerici bağlantıların ve ittifakların topyekün bir cüretinden başka bir şey değildir.

Vietnam üzerinde emperyalist emellerin geçmiş halkalarını, Japonya, Fransa ve ABD oluşturuyordu. Bundan sonra aynı işlevin maocu Pekin yönetimi aracılığıyla yerine getirilmek istendiği dünya kamuoyunca bilinmektedir. Çin bu yüzden son yıllarda barış ve yumuşama aleyhtarlığı çabalarını, emperyalizmin militarist hesaplarıyla bütünleştirmiş ve iştahlı bir silahlanma yarışına başlamıştır. Batı pazarlarında Çin'li silah tacirlerinin bıraktığı yüklü bonolar karşılığı sağlanan silahlar bugün, sosyalizm yolunda kararlıca yürüyen Vietnam halkına yöneliyorsa bu, genel olarak emperyalistlerin Uzak Asya'daki hesaplarıyla özel olarak maoculuğun hegemonyacı amaçlarının çakışmasındandır.

Bilindiği gibi Çin, 1956 yılından buyana, yani, siyasal yaşamına maoculuğun egemen olduğu günlerden buyana komşuları üzerindeki baskılarını artırmış, toprak taleplerini sürekli yinelemiş ve yer yer bu eğilimleri fiili saldırılara ve işgallere dönüştürmüştür. Hindistan'ın bir bölümünü işgal eden Çin yönetimi buradan dünya halklarının genel baskısı sonucu geri çekilmek zorunda kalmış ancak tutumunu sürdürmeye devam etmiştir. Vietnam daha ulusal kurtuluşun sıcak yıllarını yaşarken Çin, Vietnam'a ait bazı adaları işgal etmiştir ve bu adaları bugüne kadar Vietnam'a geri vermemekte direnmiştir. Kendi milliyetçiliğine uydu bir Vietnam'ı sürekli zorlamasına rağmen, karşısına, proletarya enternasyonalizminin sağlam bir kalesi olarak dikilen Vietnam'dan ötürü büyük korkuya kapılmış, Çinhindin'de halka halka gelişen sosyalizmin bloklaşıp karşısına dikilmesinden çekinmiştir. Çünkü halklar, Kamboçya'da, Laos'da, Vietnam'da sosyalizm yönünde ileri adımlar atıyorlar, bölgeyi, sosyalizm güçleri açısından sürekli olarak tahkim ediyorlar. Çin'in gerginliği sürekli diri tutma çabalarına rağmen bu halkların barışa olan bağlılığı hiçbir zaman önlenemedi.

Çin'in tecrit olup açığa çıkan bu yayılmacı siyaseti ABD emperyalizmi için bulunmaz bir «nimet»di ve bu yüzden emperyalizm, bölgedeki hesaplarının ve çıkarlarının savunuculuğunu rahatça Pekin yönetimine devredebildi. Pekin mevzilerine giren emperyalist saldırganlık buradan Asya'nın devrimci kalelerine yöneltildi. Kamboçya'da, maocu Pekin yönetiminin yörüngesinde ve yıllardır işliyen bir zulüm makinası yaratılabildi ve bu yoldan fazla mesafe alınamıyacağı, maocuların elindeki ABD silahlarının, bölgenin en diri devrimci güçlerine engel olamıyacağı anlaşıldığı için açık saldırı yolu seçildi.

Artık günümüzde saldırganlığın ve yayılmacılığın açıktan savunulmasının olanağı kalmamıştır. Bu nedenle saldırganlığın merkezinden, maocu demagojiler üretilmekte ve halkların bu yoldan kandırılabileceği umulmaktadır Vietnam'ın Çin sınırını ihlal ettiği yolundaki iddiaların kargaları bile güldürecek cinsinden asılsız demagojiler olduğu herkesçe bilinmektedir. Daha geçtiğimiz hafta içinde Vietnam, dünya halklarına yaptığı çağrıda, Çin'in sınırda askeri silah ve mühimmat yığınağı yapmakta olduğuna ve filli bir saldırıya hazırlanmakta bulunduğuna dikkati çekerek gerekli önlemlerin alınmasını istemişti. Bu da gösteriyor ki, maocu Pekin yönetimi ne denli, demogoji arkasına saklanmaya çalışırsa çalışsın, saldırgan ve istilacı yüzünü saklamayı başaramamış, yakayı ele vermiştir.

Çin'in Vietnam'a karşı yönelttiği işgal hareketi emperyalistleri memnun etmiştir. Carter yaptığı açıklamada, Çin'in bu saldırısının ÇİN-ABD ilişkilerini etkilemiyeceğini belirtmiş ve tam bir ikiyüzlülükle, Vietnam'a, Kamboçya'daki askerlerini geri çekmesi (!) talebini yöneltebilmiştir. Kamboçya'daki maocu yönetimin halk güçleri tarafından devrilmesini hazmedemiyen ABD emperyalizmi Çin'in Vietnam'a saldırmasını rahatlıkla hazmedebilmekte ve hatta dolaylı yollardan destekliyebilmektedir.

Çin, bölgedeki politikasını ve eylemlerini kuşkusuz ABD emperyalizminin çizdiği sınırlar içinde yürütmektedir. Taivan üzerindeki Çin'in «ilhakçı» hesaplarının barışçıl yollardan gerçekleştirilmesi şeklindeki ABD önerisini sempatiyle karşılıyan Pekin gericiliği, yine aynı güçlerin çizdiği stratejiyi izliyerek sosyalist komşularına saldırmaktadır.

Ne ki, günümüz koşullarında haksız savaşların geçici başarılar kazanmasının da olanağı kalmamıştır. Pekin yönetimi, Vietnam'dan toprak talebi olmadığını söylemektedir ve bu yalandır. Yalandır çünkü Pekin gericiliği, emperyalizmin Ortadoğu'daki jandarması İsrail ağzıyla konuşmakta ve kendi durumunu en iyi kendisi belirlemektedir. «Vietnam'ı cezalandırdığını» itiraf eden Pekin'li yöneticiler bu tutumlarıyla ve kendi halkları da içinde olmak üzere, bütün insanlığa karşı kendi cezalarını kendileri vermektedirler.

Çin, işgal ettiği topraklardan geri çekilecektir ama kendi isteğiyle değil, zorlandığı için olacaktır bu. Daha yenidir Vietnam'ın işgalcilere ders verme yeteneği.

SOVYET HÜKÜMETİNİN AÇIKLAMASI

Çin'in Sosyalist Vietnam'a karşı giriştiği işgal hareketi üzerinde Sovyet Hükümeti bir açıklama yaparak Çin'in derhal işgal ettiği Vietnam topraklarından geri çekilmesini istemiştir. Açıklama şöyledir:

«Pekin'in Sosyalist Vietnam'a karşı saldırısı, Çin iktidarının yıllardan beri Güneydoğu Asya'ya ve özellikle Vietnam'a karşı uyguladığı şantaj ve baskı politikasının dolaysız sonucudur. Pekin liderleri, bağımsız bir politika izleyen ve Güneydoğu Asya' daki Çin yayılma çabalarının desteklenmesini reddetmekle kalmayıp, aynı zamanda Pekin'in yayılmacı planlarının önünde ciddi bir engel olan, Vietnam'ı «cezalandırmak» istediğini açıkça söylemektedirler. Çin'in iktidar zirvesi Kamboçya halkının, Pol Pot'un kanlı cellat rejimini devirip, komşu Vietnam ile dostluk ilişkilerini yeniden kurmasına tahammül edemiyor. Ama bunların saldırı için bahane edilmesi ,tarihin kanıtladığı gibi, saldırganı şerefsizce, rezilce yok olmağa sürüklüyor.

Çin'in Vietnam'a saldırısı, Pekin' in insanlığın kaderine karşı ne kadar sorumsuz davrandığını, Çin yöneticilerinin ne kadar kolay ve canice silaha sarıldığını bir kez daha kanıtlıyor.

Çin ordularının, daha pek yakınlarda dış saldırıyı püskürtmüş olan Vietnam'a saldırması, dünyada hiçbir vicdanlı insanı, hiçbir egemen devleti kayıtsız bırakamaz. Birleşmiş Milletler ilkelerine aykırı olan bu saldırgan eylem uluslararası hukuku kaba bir biçimde ihlal ediyor, Pekin'in Güneydoğu Asya'daki, hegemonya politikasının özünü tüm dünya önünde açığa çıkarıyor. Böylesi politikaya zorbalık ve diktaya göz yumulması, Çin yöneticilerinin, dünyayı savaşa sü- kalmak demektir. rüklemek girişimlerine karşı kayıtsız

Yeni bir saldırıya hedef olan kahraman Vietnam halkı bu kez de hakkını savunacaktır, kaldı ki bu kez güvenilir dostları da vardır. Sovyetler Birliği, SCCB Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti arasındaki Dostluk ve İşbirliği Anlaşması gereğince üstüne aldığı tahhütleri yerine getirecektir. Pekin politikasını saptayanlar, vakit daha geç olmadan, girişimlerinden vazgeçmelidirler. Çin halkına, bütün başka uluslara olduğu gibi, savaş değil, barış lazımdır. Pekin tarafından Vietnam Sosyalist Cumhuriyetine saldırının sürmesi ile ilgili tüm sorumluluk bugünkü Çin yöneticilerinin omuzlarına binecektir.

Sovyetler Birliği kesinlikle saldırıya son verilmesini ve Çin silahlı kuvvetlerinin derhal Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti topraklarından geri çekilmesini talep etmektedir.

SOSYALİST VİETNAM'DAN ELLER ÇEKİLSİN!»

VİETNAM'A YÖNELEN TEHDİT

ÇHC'nin maocu yönetimi ile Kamboçya'nın gerici Pol Pot kliği işbirliği halinde Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti' nin güvenliğini, toprak bütünlüğünü ve egemenliğini tehdit etmektedirler.

Amerikan işbirlikçisi eski Saygon rejiminin son günlerini yaşadığı bir dönemde Vietnam'a ait adaları işgal eden Maocu Pekin yönetimi, Güney Vietnam'ın kurtarılmasından ve ülkenin toprak bütünlüğünün sağlanarak, tüm Vietnam' ın sosyalist bir cumhuriyet halinde birliğinin sağlanmasından sonra, bu adalar üzerindeki işgalini sürdürmüş ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'ne ait olan bu takımadaları geri vermemiştir. Maocu yöneticiler, bununla da kalmayıp, bu adaları güçlü silahlarla donatarak birer askeri üs haline getirmişler ve Sosyalist Vietnam'ın güvenliğini tehdit etmeye başlamışlardır.

Pekin'li maocular öte yandan Kamboçya'yı Vietnam'a karşı kışkırtarak sınır çatışmaları ve mevzii savaşlar yaratmışlar; ayrıca sosyalist Vietnam ile Maocu Çin arasında gerginliği arttıracak davranışlarda bulunmaya başlamışlardır.

Partimiz, Kamboçya'daki gerici ve milliyetçi Pol Pot rejiminin, ülkedeki halk güçlerinin mücadelesi ile ergeç yıkılacağını belirtir ve bu diktatörlüğe karşı mücadele eden Kamboçya Birleşik Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni destekler.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, maocu ÇHC liderlerinin ve milliyetçi Pol Pot kliğinin Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'ne karşı yöneltikleri tehdit ve saldırıları protesto eder.

(TSİP 2. KONGRE KARARI)

Demokratik Hak ve Özgürlü

Türkiye'de devrimci-ilerici güçlerin karşı karşıya bulunduğu çok yönlü faşist ve diğer anti-demokratik vb. baskılara karşı mücadelenin taşıdığı acil önem, aynı zamanda şu andaki *demokratik* görevlerimizin kapsamını da belirlemektedir.

Sosyalist mücadele ile demokratik mücadelenin beraberliğinden ve inkicisinin birinciye bağımlı kılınması ilkesinden yola çıkan sosyalistler, hiç kuşkusuz demokratik mücadelenin de asli ve öncü gücü durumundadırlar.

İşçi sınıfının toplumsal muhalefetteki öncü konumu, onun uzun erimli iktidar hedefi amacına bağlı olarak güncel demokratik görevlerde de öncülük misyonunu sürekli güçlendirmesini gerekli kılar.

Bugün ülkemizin içinde bulunduğu somut koşullarda devrimci ve diğer ilerici güçlerin, bir başka deyimle halk güçlerinin acil hedeflerini başlıca iki ana grupta toplamak mümkündür: Bunlardan birisi emekçilerin yaşama ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi yolunda emekçi sınıf güçlerinin yürüttüğü mücadeledir. Diğeri ise, en genel adlandırılmasıyla demokratik hak ve özgürlükler uğruna, faşizme ve gericiliğe karşı yürütülen, siyasal demokrasi hedefini güden, demokratikleşme sürecini hızlandıran güncel mücadeledir.

ANTİ-FAŞİST VE GENEL DEMOKRATİK MÜCADELE

Bugün halk güçlerinin karşı karşıya bulunduğu faşist tehdit, terör ve demokratik haklar üzerindeki çeşitli anti-demokratik baskılar ülkemizdeki anti-faşist ve genel demokratik mücadelenin birincil sorunu durumundadır.

Bir yandan faşist güçler demokratik güçlere azgınca saldırırlarken ve binbir provokasyon ve komploya faşist bir dikta için çalışırlarken, öte yandan gericiliğe ödün vere vere geri çekilmekte olan sosyal demokrasinin çeşitli araçlarla ve yollarla anti-demokratik uygulamaları ve niyetleri ortadadır.

Daha önce de defalarca belirttiğimiz gibi, devrimci-ilerici güçlerin güncel planda birincil önem taşıyan anti-faşist mücadelesi, sadece faşist güçleri geriletmek, faşist cinayet çetelerini sindirip dağıtmak, faşizmin oyunlarını bozup, komplolarını boşa çıkarmakla sınırlı değildir. Anti-faşist hedeflerin birincil konumunun yanısıra, genel demokratik hedefler de, ülkemizdeki devrimci-demokratik hareketin en ivedi demokrasi görevleri arasındadır. Ve genel demokratik görevler, güncel planda sadece faşizmi geriletmeyi, faşizmi inine tıkmayı değil, aynı zamanda sosyal demokrasinin tekelci sermayeden kaynaklanan çeşitli anti-demokratik uygulamalarına, girişim ve eğilimlerine karşı da tutarlı bir mücadeleyi gerektirmektedir.

SOSYAL DEMOKRASİNİN SÜRÜKLENDİĞİ ÇIKMAZ

Sosyal demokrasi, özellikle iktidara geldikten sonra, kendi solundaki siyasal güçlerin, geniş halk yığınlarının anti-faşist ve genel demokratik mücadelesinden hoşlanmamış, kitleleri bu mücadelede pasifleştirmeyi ve «devre dışı» bırakmayı istemiştir. Bu nedenle, kendi soluna daha önceden örmüş olduğu duvarları yükselttikçe yükseltmiş ve neticede kendisini yalnızlık duvarları arasında bularak, emperyalist ve yerli egemen güçlerin kulislerinde politika yapmak durumuna düşmüş, böylece onlara ödün verme politikasını derinleştirmiş, bu şekilde halk güçlerini karşısına almıştır.

Sosyal demokrasinin hapsolduğu duvarlar arasında hareket yeteneği gitgide kısıtlandıkça, faşist ve diğer gerici güçlere teslimiyeti artmaktadır. CHP halk düşmanları karşısında geriledikçe, onların isteklerine adım adım daha fazla boyun eğdikçe, faşizm karşısında daha acizleşmekte ve bugüne dek savunageldiği kendi burjuva demokratik anlayışından da daha çok, daha çok ödünler vermektedir. Halk düşmanları karşısında acze düşen sosyal demokrasinin olumsuzluğu, halkın faşizme ve gericiliğe karşı mücadelesini pasifleştirme girişimleri şeklinde yansımaktadır. Getirilen anti-demokratik yasa tasarıları, sıkıyönetim ilanı, faşistlere ve gericilere barış çağrısı gibi politikalar sosyal demokrasiye güç getirmek şöyle dursun, onun aczini büsbütün açığa çıkarmakta, faşistler ve işbirlikçileri de zu zaaf noktasından sosyal demokrasiye yüklenmektedirler.

Sosyal demokrasi ancak ve ancak halkın demokratik özlemlerine ve acil istemlerine cevap verdiği takdirde, faşistlerin ve işbirlikçilerinin karşısında durumunu koruyabilir. Bu ise, ileri halk güçlerini temsil eden ve CHP'nin solunda bulunan siyasal örgütlerin ve demokratik kuruluşların verdiği anti-faşist mücadele ile, CHP'nin bağ kurmasını gerektirir. Oysa sosyal demokrasi bunun tam tersine kendi solundaki güçlerin mücadelesini engellemeye ve pasifleştirmeye çalışmakta, böylelikle faşizmin, faşist işbirlikçilerinin ekmeğine yağ sürmektedir.

KİTLELERİN SİYASAL MÜCADELEYE KAZANILMASI

Yakın zamana kadar CHP'nin seçmeni durumundaki geniş kitleler, büyük bir hoşnutsuzluk içindedirler. Bu kesimler sosyal demokrasinin umut olmadığını öteden beri gösteren sosyalistlerin görüşlerinin doğruluğunu kavramaktadırlar. Fakat CHP'nin solundaki büyük potansiyelin örgütlü bir güç halinde siyasal arenada merkezileşememiş bulunması, yani sosyalist hareketin bölünmüşlüğü ve Türkiye solunun dağınıklığı nedeniyle, mevcut potansiyel etkin bir siyasal mücadeleye kanalize edilemediği gibi, sosyal demokrasiden hızla kopan yeni yeni emekçi yığınlar için de etkili ve güçlü bir alternatif henüz yaratılabilmiş değildir. Türkiye sosyalist hareketinin bölünmüşlüğü nedeniyle en geniş kesimlere sosyalist propagandanın götürülememesi, çaresizlik içindeki hoşnutsuz kitlelerin sosyalizme kazanılma sürecini yavaşlatan bir başka olumsuz etkendir.

Bu durumda sosyal demokrasiden «umudunu» kesen geniş kitlelerin sosyalist mücadele saflarına katılmaları geciktiği gibi, onların politikaya karşı kayıtsız kalmaları tehlikesi de doğmaktadır. Bu durumdan ise, faşistler ve işbirlikçileri yararlanmak istemekte, kargaşalık yaratarak kendileri için elverişli bir ortamın doğmasına çalışmaktadırlar.

Böylelikle geniş yığınların sosyalist siyasal mücadeleye çekilmelerinin, sosyalizme yönelmelerinin gecikmesi, aynı zamanda *genel demokratik* mücadelenin kitle tabanının da genişlemesini yavaşlatmaktadır.

ETKİN BİR DEMOKRATİK MÜCADELE İÇİN

Sosyalist hareketin birliğinin henüz sağlanamamış olması, kitlelerin genel demokratik mücadeleye seferber edilmelerini önlememelidir.

Bugün sosyalist olsun veya olmasın, geniş bir devrimci-ilerici siyasal güçler yelpazesi bulunmaktadır. CHP'nin solunda kalan bu güçlerin demokratik planda ve acil demokratik hedefler etrafında derlenip toparlanmalarını ve ORTAK bir mücadeleye, güç ve eylem birliğine girmelerini sağlamak en ivedi demokratik görevdir.

CHP'nin solunda kalan siyasal güçlerin ve onların önemli etkinlikler taşıdığı demokratik kitle örgütlerinin, Türkiye'deki olaylar karşısında aciz kalmaları düşünülemez. Ne var ki, bu güçlerin ayrı ayrı ve kendi olanakları içinde sürdürmeye çalıştıkları mücadeleler, sadece kendi siyasal, ya da örgütsel etkinlik alanlarını genişletmekten ibaret kalmaktadır. Oysa tek tek ve ayrı ayrı sürmekte olan bu mücadelelerin, ortak hedefler ve programlar etrafında tek bir mücadele cephesinde birleştirilmesi ile muazzam bir güç doğacaktır.

Türkiye solundaki değişik siyasal örgütlenmelerin, ya da akımların kendilerine özgü ideolojileri, eylem programları ve siyasal varlıkları bulunmaktadır. Fakat her siyasal çizginin kendi bağımsız varlığını sürdürmesi, bu değişik siyasal çevrelerin, çeşitli ortak eylemlerine engel değildir.

Tersine bu ortak eylemler mutlaka, hem de vakit geçirilmeksizin gerçekleştirilmelidir. Ortak mücadele bakımından mümkün ve zorunlu olan DEMOKRATİK EYLEM BİRLİĞİ'dir.

Bu nedenlerle, Türkiye solunda ayrı ve bağımsız siyasal varlık halinde olan güçlerin:

- Demokrasi mücadelesinin gerekliliği,
- Demokratik güç ve eylem birliğinin ortak ilkeleri,
- Ortak demokratik hedeflere yönelik ortak bir program,
- Bu programı gerçekleştirecek anlayış ve yöntem birliğinde anlaşmaları koşuluyla, demokratik planda işbirliği yapmaları şarttır.

Türkiye solundaki siyasal güçlerin hepsi değilse de, önemli etkinlik sahibi olan bölümlerinin, demokratik eylem birliği için yukarıda belirtilen noktalarda —ilke ve yöntemlerde— anlayış ve görüş birliğine varmaları olanağı vardır. Sosyalist siyasal güçler başta olmak üzere, ideolojik temelde ve mücadele anlayışında ortak özellikler taşıyan siyasal güçlerin bu olanakları zorlama-

kler İçin Mücadele Görevi

ları ve demokratik eylem birliğini gerçekleştirmeleri gerekir.

GENEL DEMOKRATİK HAREKETİN HEDEFLERİ

Bu siyasal güçlerin, demokratik planda güç ve eylem birliğini kurmaları için birinci derecede gözetilecek hedefler, demokratik hareketin öngördüğü acil hedeflerdir:

- Faşizme karşı genel mücadele,
- Faşist tehdit ve terör mihraklarına, onların piyonları durumundaki cinayet çetelerine karşı etkili bir mücadele,
- Can güvenliğinin sağlanması,
- «Olağanüstü durum» ilanından sonra demokratik hak ve özgürlükler üzerinde büsbütün yoğunlaşan anti-demokratik uygulamalara, tüm baskılara karşı mücadele,
- Düşünce, örgütlenme ve siyasal eylem üzerindeki her türlü baskı ve kısıtlamaya karşı mücadele,
- Ulusal demokratik haklar ve talepler üzerindeki baskı ve uygulamalara karşı mücadele,
- Sosyal demokrasinin getirdiği yeni anti-demokratik yasa tasarılarına karşı mücadele.

Görüldüğü gibi, demokratik planda birinci derecede önem taşıyan bu mücadele hedefleri TEMEL İNSAN HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİ'ni ilgilendirir. Türkiye Cumhuriyeti'nin altına imza koyduğu belli başlı uluslararası demokratik belgelerin hepsinde bu insan hakları açık seçik bir biçimde gösterilmiştir. İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, Avrupa İnsan Hakları Koruma Sözleşmesi ve Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı Sonuç Belgesi gibi uluslararası antlaşmalar ve sözleşmelerde yazılı olan bu insan hakları Türkiye'de çiğnenmektedir.

BEZGİNLİK ORTAMINI ÖNLEMEK VE BİRLİK YOLUNDA İLERLEMEK İÇİN

Bugün Türkiye'de yaşanılan sosyal ve siyasal koşullarda giderek daha fazla çiğnenmekte ve kısıtlanmakta olan insan haklarını korumak, eldeki demokratik mevzileri korumak ve genişletmek, halkımızın demokratik taleplerinin gerçekleşmesi yolunda etkin bir mücadeleyi gerçekleştirmek ve bu mücadelede belirleyici yer tutan anti-faşist görevleri etkin bir şekilde gerçekleştirmek devrimci-demokratik hareketin günümüzdeki en ivedi görevidir.

Bu görevlerin başarılması oranında, faşistlerin ve işbirlikçilerin yaratmak istedikleri kargaşada tezgahladıkları oyunlar bozumanda sosyal demokrasinin kitleleri genel demokratik ve anti-faşist mücadelede pasifleştirme, onları seyirci durumuna düşürme yolundaki uygulamaları ve girişimleri de etkisizleştirilecektir.
lacaktır. Bu görevlerin başarılması, aynı za-

Bu görevlerin başarılması, kitlelerin itilmek istendiği bezginlik ve yılgınlık ortamının, umutsuzluk psikolojisinin doğmasını önleyecek, geniş emekçi yığınların demokratik mücadeleye seferber edilmelerini sağlayacak, onlar için gerçek ve biricik umut olan sosyalist siyasal mücadelenin ve genel devrimci-ilerici güçler birlikteliğinin perspektiflerini güçlendirecek, emekçi kitlelerde güçlü bir eğilim olan devrimci-ilerici birlik yönünde, Halk Cephesi'nin inşa edilmesi doğrultusunda ve nihayet sosyalist birlik yolunda önemli bir adım niteliğini taşıyacaktır.

Böylece, demokratik planda güç ve eylem birliği halinde başlatılacak böylesi çalışmalar, sadece demokratik güçlerin birliği yönünde önemli bir aşamayı simgelemekle kalmayacak, bu güçlerin öncüsü olan sosyalist birlik için daha elverişli koşullar yaratacaktır.

Bu ise, sosyalist ve demokratik birlik perspektiflerinin biribiriyle olan yakın ilişkisinin somut olarak kitlelere gösterilmesi ve pratik içinde gösterilmesi ile mümkündür.

Çünkü asıl hedefi *siyasal iktidar* olan ve sosyalizmi kurmayı amaçlayan sosyalist güçler, kitlelerin bugün somut olarak karşı karşıya bulundukları demokrasi sorunlarına çözüm getirebildikleri oranda, onlara güven verebileceklerdir. Somut ve güncel görevleri başaran, emekçilerin demokratik özlemlerine, istemlerine ve mücadelesine öncülük edebilen bir sosyalist hareket, aynı zamanda kitlelerin sosyalizme kazanılması sürecini hızlandıracaktır.

Bugün sosyalist siyasal hareket, uzun erimli iktidar mücadelesini, her aşamanın somut demokratik görevleri ile bütünleştirmek, kitlelerin acil isteklerine öncülük etmekle geliştirebilir. Somut koşullardan ve emekçilerin günlük taleplerinden, günlük hayat mücadelesinden kopuk bir sosyalist hareketin kitlelere güven mermesi mümkün değildir.

TÜRKİYE SOLUNUN DAĞINIKLIĞI DEMOKRATİK BİRLİĞE ENGEL OLMAMALI

Sosyalist hareketin bölünmüş olması, Türkiye solunun dağınık bulunması, güncel demokratik görevleri savsaklamak ve ertelemek için bir mazeret olmadığı gibi, bu demokratik görevleri en etkin bir şekilde başarmak için sosyalistlerin demokratik planda işbirliği yapmalarına da engel değildir. Tersine, yaşanılan somut şartlar, demokratik mücadele gereğinde, ilkelerinde ve yöntemlerinde anlaşmak kaydıyla tüm sosyalist ve diğer sol güçlerin güncel hedeflerde ve güncel mücadelede, faşizme ve her türlü anti-demokratizme karşı bir an önce eylembirliği yapmalarını gerektirmektedir.

Siyasal eğilimleri sosyal demokrasinin solunda bulunan ve sayısı milyonu aşkın rakamlarla ifade edilen ileri halk güçlerinin özlemi ve isteği bu olduğu gibi son bir yıl içinde sosyal demokrasinin gerçek yüzünü tanıyarak ondan kopan ve ileri doğru açılan yeni yeni milyonlarca emekçinin de özlemi ve isteği budur.

Giderek büyüyen, fakat siyasal önderliğin dağınık, ya da bölünmüş olması nedeniyle kendiliğinden bir nitelik taşıyan bu muazzam potansiyeli örgütlü ve bilinçli bir SİYASAL HAREKETE kanalize edebilmek için acilen yapılacak şey, bu muazzam potansiyeli faşizme ve tüm anti-demokratik koşullara, uygulamalara karşı en etkin bir demokratik mücadeleye seferber edebilmektir.

Ama Türkiye solunda çeşitli subjektivitelerin ve grupçulukların sürdüğü bir durumda, böylesi bir merkezi işbirliğinin gerçekleşmemesi halinde, bu merkezi siyasal beraberlik hedefini gözden uzak tutmamak kaydıyla, yerel düzeylerde ve siyasal çizgiler arasında demokratik işbirliğini ve ortak mücadeleyi sağlamak için çaba göstermek gerekir. Demokratik mücadele anlayışında, ortak mücadelenin ilkelerinde ve yöntemlerinde anlaşmak, slogan yarışlarına, disiplinsiz ve grupçu tutumlara, ya da maceracı yöntemlere en ufak bir ödün vermemek kaydıyla, demokratik çalışmalarımızda yerel düzeyde siyasal işbirliğini gerçekleştirmek için işçi sınıfı sosyalistleri azami çabayı ve titizliği göstermelidirler.

DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLER için sürdürdüğümüz ve güçlendirmeye çalıştığımız *siyasal demokratik* çabamızda en geniş siyasal işbirliğini ortak ilkeler ve yöntemler temelinde gerçekleştirmek için sabırlı bir uğraş içinde olmalıyız. Gerek sosyalist, gerekse demokratik birlik yolunda bugüne dek gösterdiğimiz kararlı ve ısrarlı tutumun, izlediğimiz prensipli yolun ne denli doğru olduğu, ne denli haklı ve en önemlisi BİLİMSEL olduğu gelişen pratikte kendisini her gün biraz daha açıkça göstermektedir.

Bundan sonra da prensipli, bilimsel ve yapıcı tutumu daha da güçlendirerek devam ettirmek, gerek merkezi düzeyde, gerekse yerel örgütler düzeyinde siyasal demokratik eylem birliğini sağlamak için ciddi ve güven verici tutumumuzu sabırla sürdürmek, sosyalist sorumluluğumuzun gereğidir.

Karşı karşıya bulunduğumuz sınıf görevlerimizin demokratik plandaki yansımaları, en etkin ve en geniş demokratik birliği sağlamak ve kitlelerin demokratik mücadelesini geliştirmektir. Dolayısiyle, sosyalist mücadelede taşıdığımız sınıf bilincimiz ve sınıf sorumluluğumuz, demokratik mücadeledeki görevlerin de belirleyicisi olmalıdır. Çünkü bugün faşizme karşı ve genel demokratik hedefler için verilen mücadelede en büyük sorumluluk işçi sınıfına düşmektedir. İşçi sınıfı sosyalist mücadelenin yanısıra kitlelerin demokratik mücadelesine de öncülük etmek, bu öncülüğü güçlendirmek göreviyle karşı karşıyadır. Şu halde, demokratik mücadeleyi ihmal etmek işçi sınıfının sorumluluğu ile bağdaşmayacağı gibi, işçi sınıfımızın ileri güçlerinin sosyalist ve siyasal örgütsel birliği henüz sağlanamıyor diye, demokratik birliği ihmal etmek, ya da ertelemek sınıf bilinciyle ve sınıf sorumluluğu ile bağdaşmaz.

Genel kapsamıyla sosyalist mücadele içinde olan, ama bu sorumluluğu taşımayan bazı siyasal çizgilerin çeşitli olumsuz tutumları ise, bugüne değin olduğu gibi, bugünden sonra da bizim bilimsel hattımızı etkilemeyecektir. İşçi sınıfı sosyalistleri, taşıdıkları sınıf bilincinin gereği olarak, hayatın her alanında ve dolayısiyle demokratik mücadele planında da yapıcı ve birleştirici tutumlarını sürdüreceklerdir.

Şili İşçileri Merkez «Uluslararası İşçi Sınıfı

Dünya Sendikalar Federasyonu'nun aldığı bir karar gereğince, 1973' den beri her yıl kutlanmakta olan, Şili İşçileri Merkez Birliği (CUT) ile «ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFI DAYANIŞMA FORUMU» DİSK'in isteği üzerine bu yıl Türkiye'de yapılmıştır. ABD emperyalizminin bir kanlı darbesiyle işbaşına getirilen barbar Pinochet faşizmine karşı bütün dünya halklarının ve Şili halkına sağladığı engin sempati ve desteğin somut bir biçimi olarak düzenlenen ve 12 Şubat günü İstanbul'da gerçekleştirilen geleneksel Forum'a katılan konuk sendikacılar şunlar olmuşlardır:

Dünya Sendikalar Federasyonu Sekreteri Jan Nemoudry

Şili İşçileri Merkez Birliği (CUT) Genel Sekreteri Luis Meneses

İtalya İşçi Sendikaları Konfederasyonu CGIL Dış İlişkiler Başkanı Conrade Neroni,

Filistin Genel İşçi Federasyonu Haberleşme Yayın Sekreteri Halid Abdurrahman,

Macaristan Sendikaları Merkez Konseyi SZOT Başkan Yardımcısı Tıbor Harai, Bosna - Hersek Sendikalar Başkan Vekili (CCTUY) Kemal Karacıc, Fransız Genel İş Konfederasyonu (CGT) Sekreteri Jean Claude de la Rose, Bulgaristan Sendikaları Merkez Konseyi Genel Sekreteri Lübomir Sekov ve Glsyum Salieva Prova.

SSCB'inden Kamu Emekçileri Sendikası Genel Başkanı George Makayev, Banka Seksiyonu Başkanı Vladimir Korneyenkov, Polonya'dan Kooperatif ve Ticaret Emekçileri Sendikası Genel Başkanı Olga Rewinska, Dünya Sendikalar Federasyonu (DSF) Kamu Emekçileri Uluslararası Birliği Genel Sekreteri Mario, Demokratik Yemen İşçi Sendikalarından Abdülkerim Nasser, İbrahim Muhammed Ali, Yunanistan'dan Esak Temsilcisi Sotrios Antoniou, Suriye Kamu Emekçileri Sendikaları Federasyonu Genel Sekreteri Adnan Darvich ve DSF Ticaret Emekçileri Uluslararası Sendikalar Birliği ile Kıbrıs İşçi Sendikaları Örgütü.

Forum'a ayrıca Türkiye'den davetli olarak DİSK'e bağlı sendika genel başkanları, TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu, TMMOB ve TÜS-DER Genel Başkanları katılmışlardır. Forumla ilgili belgeleri ve bilgileri okucularımıza aktarmayı görev sayıyoruz:

Forum nedeniyle İstanbul'a gelen Yurt Dışındaki Şili'li Demokratik Silahlı Kuvvetler Örgütü Başkanı SERGİO POBLETE ve Şili'li ozan HERNAN MİNBER ile yaptığımız röportajları gelecek sayımızda yayınlıyacağız.

BİRLİK

CUT'nin Tarihçesi

- 1953'te Şili Komünist Partisi'nin önemli katkıları ile oluşturulan CUT, sendikalaşmış Şili'li işçilerin büyük çoğunluğunu temsil ediyor.
- Örgütün kuruluş kongresinde tüm Şili'li emekçilerin birlik ve örgütlülüğünün sağlanması ve böylece «insanın insan tarafından sömürüsüne karşı savaşmanın ve bu savaşın sosyalizmin kuruluşuna kadar sürdürülmesinin» gerekliliği üzerinde anlaşıldı.
- Bunların dışında bakır endüstrisinin, bankaların ve toprak hazinelerinin devletleştirilmesi ve bir toprak reformunun gerçekleştirilmesi böylelikle Şili'nin özgürlüğünün ve gerçekten bağımsızlığının sağlanması kararlaştırıldı.
- Bu uğurda mücadele veren CUT' un aşağıdaki yöneticilerinin Faşist rejim tarafından tutuklanmaları ve şu ana kadar nerede ve nasıl olduklarına dair haber alınmaması üzerine birçok ülkede (tutuklanan Şili'li sendikacılara özgürlük) kampanyaları açıldı.
- Tutuklanan ya da bugüne kadar hiç haber alınamayan sendikacıların adları şunlardır:

VİCTOR DİAZ

- Darbe sırasında Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri, 1971'e kadar CUT yönetim sekreterliği üyesi.

12 Mayıs 1976'dan bu yana haber alınamıyor.

EXEQUİEL PONÇE

- Şili Sosyalist Partisi Merkez Komitesi Üyesi. Darbe sırasında CUT Yönetim Sekreterliği üyesi. 25 Haziran 1976'dan bu yana haber alınamıyor.

BERNARDO ARAYA

- Demiryolu Sendikası eski yöneticisi ve parlamentoda Şili KP'si Milletvekili.

2 Nisan 1976'dan bu yana haber alınamıyor.

REİNALDE DEL CARMEN PERAİRA

- Darbe sırasında sağlık görevlileri sendikası yönetici.

15 Aralık 1976'dan bu yana haber alınamıyor.

LİNCOYAN BERRİOS

- Darbe sırasında memur sendikası başkanı.

15 Aralık 1976'dan bu yana haber alınamıyor.

ARMANDO PORTİLLA

- ENDESA Sendikası eski yöneticilerinden.

9 Aralık 1976'dan bu yana haber alınamıyor.

JOSE LUİS BAEZA

- Yapı İşçileri Sendikası eski yöneticilerinden.

9 Temmuz 1974'den bu yana haber alınamıyor.

Abdullah Baştürk'ün Konuşması

Forum'un açık konuşmasını yapan DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk Özetle şunları söylemiştir:

«Bugün yeryüzünde tüm ülkelerde yüzmilyonlarca işçi var. Dilleri ayrı, ırkları ayrı, dinleri ayrı, ulusları ayrı, meslekleri, yaşları farklı... Ama hepimiz de aynı sınıfın üyesiyiz. Dertlerimiz aynı, çıkarımız ortak, kurtuluş yollarımız bir. Hepimizin de yüreği aynı amaç için atıyor: Sömürüsüz ve baskısız bir dünyanın kurulması.

İşçi sınıfının uluslararası mücadelesinin geliştiği ilk günlerde bu nedenle «Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin» denmiştir.

Bugün kapitalizmin egemenliği bir ülke ile sınırlı değildir. Çokuluslu emperyalist tekeller dünyanın birçok ülkesine yayılmış durumdadır.

Çokuluslu tekeller işçileri Paris' de de, Santiago'da da, İstanbul'da da, Madrid'de de, Afrika'da da, Güney Amerika'da da aynı biçimlerde sömürmektedir. Birçok ülkede işçi sınıflarını temelde benzeri biçimlerde baskı altında tutmak istemektedir.

Ama işçiler uluslararası dayanışma içinde karşı çıkmaktadırlar sömürü ve baskıya.

Yurtseverlik ve işçi sınıfının uluslararası dayanışması bir bütündür. İşçiler bütün dünyada çeşitli uluslardan işçi ve emekçileri birbirine düşman eden burjuva milliyetçiliğine karşı, ulusal baskılara karşı yılmadan mücadele ederler.

Bu inançla kutlarız işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ları.»

Lois Meneses (Şili)

Forum'da bir konuşma yapan Şili İşçileri Merkez Birliği (CUT) Genel Sekreteri Lois Meneses Şili işçi sınıfının mücadele tarihini anlatmış ve özetle şunları söylemiştir:

«Örgütümüz bu yıl 26. Kuruluş Yıldönümünü kutluyor. Ülkemizde faşizmin başlangıcında yeraltına geçen CUT'un eylemi, işçilerin mücadelesinde her zaman var oldu. Ülkemizin içinde, olanaklar ölçüsünde mücadelenin merkezileşmesi ve yönlendirilmesi için çalıştı. Çeşitli üretim kollarında örgütlenmeleri için sendikal ekiplerin kurulması en önemli uğraşımız, fakat zorluğumuz oldu.

1973'den sonra uluslararası planda CUT Dış Komitesi, durmak bilmeyen bir çalışma sürdürdü.

CUT'un varlığı en uzak ülkelerde bile dünya işçilerinin Şili'li kardeşleriyle birlikte olduğunun ve uluslararası planda diktatörlüğün yıkılması için mücadelenin bir sembolü olarak yayıldı.

Bizlere gösterilen dayanışma ve desteğin de bir sonucu olarak 1978 yılı Şili işçileri için verimli ve başarılı yıl oldu; çalışmaları arttı.

Böylece bütün tehlikelere karşın sadece özerk olarak değil, çok daha koordine bir şekilde örgütsel çalışmalar yürütüldü ve Ulusal Sendikal Koordinasyon kuruldu. Şili Sendikal hareketinin birlik ve mücadele geleneği yeniden güçlendi.

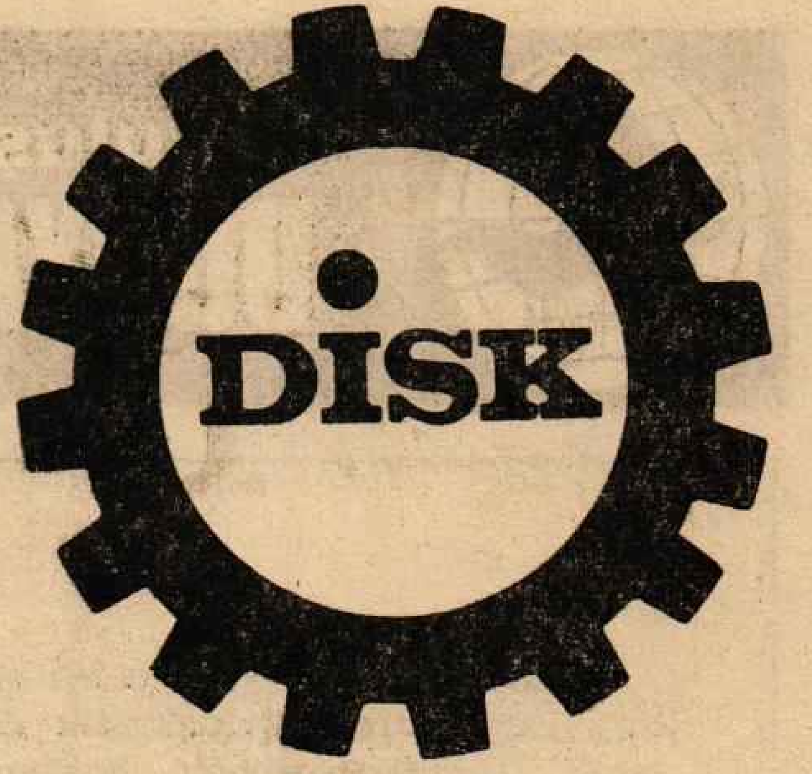
Politik, ekonomik ve toplumsal konulardaki görüşlerimizi yaymak için **«Şili'nin bugünü ve yarını karşısında emekçiler»** adlı bir belgeyi yayınladık. Bu yayında işçi sınıfının ve Şili halkının büyük çoğunluğunun duygularını, önceleri var olan demokrasi ve özgürlüğe dönme isteğini yansıttık.

Şu dönemde önemli sorunumuz, tüm işçilerin özlemlerini Cunta karşısında başarı şansı olan, güçlü ve halkımızın haklarını sonuna kadar koruyacak bir «blok» oluşturmaktır.

Hiç abartmadan, şunu söyleyebiliriz ki, Şili sendikal hareketi cuntanın fiziki ekonomik ve toplumsal baskısına karşı durabilmiş, direnebilmiştir. Birçok defalar sendikal hareketi baskı ve zulümle sindirme çabaları sonuç vermemiş, örgütümüz varlığını sürdürmek, işçi sınıfımızın haklarını ve sendikal özgürlüklerini elde etme mücadelesini kararlılıkla, sürdürmüştür. Diktatörlük, sendikal hareketin güçlendirmesini her zaman çok tehlikeli görmüş, yeni baskı tedbirlerine karşı en büyük engeli kabul etmiştir. Bu yönde 7 federasyonu lağvetmiş, sendikaların mallarına el koymuştur. Senelerden beri varolan çok sayıda sendikal örgütü kamu düzenine ve devlet bütünlüğüne zararlı sayarak, hiçbir yasal işleme dayanmadan kapatmıştır.

Diğer taraftan, halkın çıkarlarının tersi küçük bir azınlığı zengin etme politikası da sürdürülmüştür. Ülkede işsizlik büyük oranlara çıkmış, bunu önlemek düşüncesiyle «En az çalışma» yöntemi uygulanmaya başlanmıştır. Bu yöntem işçilerin daha çok sömürülmesini gerçekleştirmiştir. Cunta, hızla büyüyen enflasyona göre ücretlere çok küçük zamlar yaparak gözboyayıcı birkaç sosyal hak vererek işçileri sendikaların gereksizliğine inandırmaya çalışmıştır. Emekçi kitleleri de benzer yöntemlerle is-

Birliği (CUT) ile
Dayanışması Forumu» Yapıldı

tedikleri gibi yönlendirmek istemiştir. 1978'de de yeni bir yasa çıkararak işçi sendikalarını 72 saat çalışma koşullarını kabul etmeye zorlamıştır.

Fakat bütün bu baskılara rağmen Pinochet, seçimler sonucunda istediği sonuçları alamadı, diktatörlükle uzlaşabilecek yöneticilerin sayısı giderek azaldı.

Süregelen tüm bu faşist uygulamalar ve sendikaları yoketmeye yönelik baskılar, örgütleri ortadan kaldıramadı. Güçlü kitlesel protesto ve gösterilere neden oldu.

Bu örgütler yasaklanmış olmalarına rağmen fiili varlıklarını sürdürüyorlar, bu da şüphesiz daha büyük baskıları beraberinde getiriyor.

Cunta bu noktada yine yanlış hesaplar yapmıştır. İşçileri baskı ile örgütsüz ve parça parça bırakacağını sanmıştır. Fakat işçi hareketi bir kez daha faşizme karşı direneceğini verdiği mücadele ile ispatlamıştır.

Şili'de kavga sürüyor ve bu kavganın en önemli güçleri Şili içinde varlıklarını sürdürüyor. Bu güçlerden sendikal hareket, yasallığı nedeniyle özel bir konuma sahip ve bu avantajıyla diktatörlüğe karşı mücadelede önemli görevler yapıyor. Şili'de sendikal mücadele uluslararası sendikal hareketle dayanışma içindedir, ve bu nedenle faşitler bu uluslararası dayanışmadan korkmaktadır. Birçok nedenle dünya işçilerinin ve sendikalarının yürüttüğü çeşitli boykotlar bu dayanışmanın ifadesi olmaktadır.

Cuntaya verilen en büyük derslerden biri, ORIT (Amerika bölgesi iş örgütü)nün boykot çağrıları olmuştur. Bu boykotlar sürmekte, Latin Amerika ve ABD arasındaki ticareti geniş olarak etkilemektedir. Diktatörlük direniş, boykot ve eylemlere katılanlara karşı ülke içinde ve dışında bir karalama kampanyası açtı. Şili halkının mücadelesinin gerçek amacını saklamak kamuoyunu yanıltmak için «milliyetçi» bir propagandaya girişti: Mücadelemizin amacını Şili'nin dünyadan soyutlanması olarak göstermek istedi.

Fakat Cuntanın oyunları demokrat dünya kamu oyunun gözünden kaçırılamadı. İşçiler bu boykotların Cunta'ya karşı, Pinochet'nin faşist politikasına cevap olduğunu, sendikal hak ve özgürlüklerin yokedilmesine karşı bir tepki olduğunu açıkça ortaya koydular.

Bütün dünya, şu anda diktatörlüğe karşıdır. Uluslararası anti-faşist ve anti-emperyalist güçlerin etkisi Cunta'yı geri adım atmaya zorladı. İşçilere göstermelik haklar verilmeye başlandı. Ama ne Şili işçi sınıfı ne de Şili emekçi halkı bu göstermelik haklarla yetinmeyecektir.

Cunta yeni bir yasa çıkararak Şili'de sendikal hak ve özgürlüklerin kullanıldığını kanıtlama gösterisine girişmiştir. Gerçekte bu, ünlü «İş Planı»nı uygulamasının «Faşist düzeni sağlamlaştırmak» amacına yönelik, Cunta'nın uydusu sendikacılığı örgütleme amacına yöneliktir. İşçilerin büyük çoğunluğu biliyor ki bu plan sorunları çözmek için değil sadece sendikal harekete şirin gözükmek için yapılmaktadır. Buradan, Türkye ve tüm dünya anti-faşist güçlerine ve sendikalarına sesleniyoruz: Bu oyunlar Pinochet diktatörlüğünün aldatmacalarıdır. Bu oyunlara gelmemek için dikkatli olmalıyız. Bu oyunlara gelmeyeceğiz.

Faşist Pinochet'in bu girişimlerine şiddetle karşı çıkıyoruz, bunlar faşizmin yalanlarıdır. Bütün uluslararası anti-faşist ve anti-emperyalist güçleri, Pinochet diktatörlüğüne karşı çıkmalı bize omuz vermelidir.

Şili askeri diktatörlüğü halka karşıdır.

Şili diktatörlüğünün dayandığı ekonomik sistem Şili emekçi halkını günden güne fakirleştirmektedir.

Cunta'nın ekonomi politikasına karşı daha kararlı mücadele verilmelidir.

Tüm dünya sendikal hareketini, tüm güçleriyle aşağıdaki amaçlar için mücadeleye çağırıyoruz.

Uluslararası sendikal hareket, Şili Cunta'sını sendikal hak ve özgürlüklerin kurulması için zorlamalıdır.

Diktatörlük binlerce kayıp tutuklunun sorumluluğunu kabul etmeli ve uluslararası bir mahkemede yargılanmalıdır.

Tüm devletler Şili diktatörlüğüyle politik diplomatik ve diğer ilişkileri kesmelidir.

Şili'ye karşı boykot eylemleri yükseltilmeli, etkin sonuçları alan bu eylemler geliştirilmelidir.

Askeri Cunta'ya tüm siyasi mültecilerin geri dönüş hakkı yani her insanın kendi yurdunda yaşama hakkının kabul ettirilmesi için çalışılmalıdır.

Şili emekçilerinin mücadelesi sürüyor, tüm fırsat ve olanaklardan yararlanarak, fakat temel hedefimiz faşizmin sökülmesi ve yok edilmesidir. Bu Şili'nin gerçek özgürlük ve demokrasiye kavuşmasının tek şartıdır.

VENCEREMOS!
KAZANACAĞIZ!

Jean Nomeudry (DSF)

DSF Sekreteri Jean Nomeury forumda özetle şunları söyledi:

«26. Yıl Şili İşçileri Merkez Birliğinin özgürlüğe, enternasyonasyonalizme ve vatanseverliğe tutkun militanların yazdığı zengin bir tarih. Bu yıldönümünde, düşüncemiz ve kalbimiz 26 yıldır işçi sınıfının hizmetinde örgütü canlı tutan sendikalara yöneliyor. Şili İşçileri Merkez Birliği'nin tarihini anarken kuruluşundan bu yana her türlü provokasyona ve saptırmaya karşı koyan binlerce militanı da anmalıyız. Bu tarihi anarken iki isim hemen aklımıza geliyor: Sendikal örgütlerinin kurulmasını teşvik eden Emilio Recabarren ve sürgünde ölünceye dek Şili İşçileri Merkez Birliği'ni yöneten Luis Figueroa. Şili İşçiler Merkez Birği'nin tarihini simgeleyen ve bugünkü ve yarınki yolunu çizen demokratik geleneğini, sınıf sendikacılığına bağlılığını vurgulayan iki isim. 15 Eylül 1970'de.»

«Şili İşçileri Merkez Birliği yaralı fakat yenik değil, bütün bu baskılara onurlu biçimde karşı koydu. Hergün güçlenerek, içerde ve dışarda Şili'de Pinochet diktatörlüğüne karşı koyan kahraman güçlerini biraraya topladı.»

«Dünyanın çeşitli ülkeleri Şili halkı ve işçileri ile aktif ve militanca dayanışmalarını birçok kez belirtmişlerdir. Çeşitli örgütler Pinochet diktatörlüğünü insan haklarına saldırılarını kınamak ve Şili işçilerinin mücadelesini desteklemek için birçok kez kararlar almışlardır.

Dünya Sendikalar Federasyonu her zaman Şili halkı ve işçilerinin mücadelesini desteklemiştir ,bu mücadeleyi genişletmek ve desteklemek için sürekli biçimde faaliyetlerde bulunmuştur. Birçok kez şili'ye gerçeği öğrenmek ve olanları açığa çıkarmak için heyetler göndermiştir. Heyetlerimizden biri Adalet Bakanlığı nezdinde Şili işçilerinin çalışma ve yaşam koşullarını protesto etmiştir. CUT, OUSA, CISA, CPUSTAL ile birlikte DSF, Uluslararası Şili ile Sendikal Dayanışma Komitesi üyesidir. DSF'nin 9. Kongresinde Başkan Allende'nin dul eşi Hortencia Allende'nin ve Şili'en gelen kalabalık bir delegasyonun bulunmasıyla da vurgu-

(Devamı 14. sayfada)

A. Kaçmaz'ın Forum'a Mesajı

Sayın Abdullah BAŞTÜRK
Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu
Genel Başkanı

Düzenlemiş olduğunuz «Uluslararası İşçi Sınıfı Dayanışması» konulu seminere çalışmalarımın yoğunluğu nedeniyle katılamıyorum. Örgütünüzün bu çalışması işçi sınıfı enteransyonalizminin sevindirici ve güzel bir örneğidir. Faşizme karşı yiğitçe mücadele eden Şili işçi sınıfının ve halkının yanında yer olmak bu mücadeleye destek olmak onur verici enternasyonalist bir görevdir. Bu girişiminiz nedeniyle şahsınızda DİSK'i ve işçi sınıfımızı yürekten kutlar, başarılar dilerim.

Saygılarımla,

Ahmet KAÇMAZ
Türkiye Sosyalist İşçi Partisi
Genel Başkanı

DEKLERASYON

Forumda oybirliği ile alınan ve ayakta alkışlarla kabul edilen kararlar bir «Deklerasyon»la Türkiye ve Dünya kamuoyuna duyurulmuştur. Deklerasyon met ni şöyledir:

- **Şilide 11 Eylül 1973'de askeri bir darbe ile iktidara gelen faşist Pinochet Cuntası'nın genel olarak temel hak ve özgürlükleri, özel olarak da sendikal hak ve özgürlükleri çiğnemeye devam ettiğini,**
- **Şili'de keyfi tutuklamaların sürdüğünü ve siyasi tutuklulara işkence yapıldığını,**
- **Şili halkının her geçen gün biraz daha yoğun bir sömürü ve baskı ile karşı karşıya kaldığını,**
- **Ancak tüm baskı ve işkencelere rağmen başta işçi sınıfı olmak üzere tüm Şili halkının Pinochet rejimine karşı giriştiği anti-faşist mücadelenin giderek daha da güçlendiğini dikkate alan ve bu mücadelede zaferi ergeç Şili halkının kazanacağına inanan örgütler,**
- **Tüm dünya işçilerini, hangi uluslararası veya uluslararası sendikal örgüte üye olurlarsa olsunlar tüm sendikal örgütleri Şili halkıyla ve onun sendikal örgütü CUT ile uluslararası dayanışmayı sürdürdüklerini bir kez daha açıklamaya,**
- **Şili'den sürgün tüm insanların Şili'ye dönüşlerinin sağlanması için gerekli mücadeleye çağırır,**
- **Şili'nin doğal kaynaklarının uluslararası tekellere peşkeş çekilmesine karşı çıkmaya,**
- **Şili gizli polisi CNI'nın Şili sınırları içinde ve dışında giriştiği eylemere karşı çıkmaya ve kayıp 2.500 Şili'linin akıbeti hakkında bilgi edinilmesi için gerekli çalışmaları yapmaya,**
- **Şili'de temel hak ve özgürlüklerin, bu arada da sendikal hak ve özgürlüklerin tanınması, siyasi tutuklulara işkence yapılmasının önlenmesi ve siyasi tutukluların serbest bırakılması amacıyla Şili Cunta'sına karşı ekonomik, mali ve ticari ambargo uygulamaları için kendi hükümetlerine baskı yapmaları yolunda yoğun bir çabaya girmeye çağırır.**

Kuruluşunun 30. Yılında

DÜNYA BARIŞ KONSEYİ

BEŞ NÜKLEER GÜCE ÇAĞRI

Dünya Barış Konseyi'nin 2-5 Şubat Tarihlerinde Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin başkenti Berlin'de yaptığı ve 70 ülke temsilcisinin katıldığı olağanüstü toplantı nükleer silahlara sahip beş ülkeye şu çağrı çıkarmıştır:

Barış ve dünya uygarlığının kaderesine karşı ölümcül bir tehlikeyi oluşturan nükleer silahların üretimine ve stoklanmasına son verilmesinin zamanıdır. Hiroşima ve Nagazaki trajedisini bilen bizler, insanlığın bu tehlikeden kurtulması için nükleer silahların kullanılmasının yasaklanmasını zorunlu görmekteyiz.

Bu tüm halkların talebidir.

Barışın korunmasında sorumluluk taşıyan beş nükleer gücü; ABD, SSCB, İngiltere, Fransa ve Çin Halk Cumhuriyeti'ni, nükleer silahların yasaklanarak askeri silah depolarından tasfiye edilmesi için vakit geçirmeksizin görüşmelere başlamaya çağırıyoruz.

Bu amaca ulaşmak için tam anlamıyla kararlı olduğumuzu belirtiriz.

TÜM BARIŞ GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ DBK'de SOMUTLANIYOR

Geçtiğimiz yılın güz aylarından başlayarak, 1980 yılı sonuna kadar sürecek bir programla Dünya Barış Konseyi'nin 30. kuruluş yıldönümü uluslararası düzeyde etkin bir şekilde kutlanmaktadır.

Dünya Barış Konseyi Başkanlık Kurulu'nun bu ay başında DAC Başkenti Berlin'de yaptığı olağanüstü toplantı vesilesiyle ve DBK'nın 30. kuruluş yıldönümünü kutlama çalışmaları paralelinde sayılarımızda Konsey'i tanıtma yazılarına sık sık yer vereceğiz.

BİRLİK

Dünya Barış Konseyi'nin kuruluşu tüm dünya barışsever güçleri tarafından coşkuyla karşılandı. DBK'nin kuruluşuna ve çalışmalarına çok sayıda ulusal ve uluslararası örgütün yanısıra, gene birçok tanınmış politik şahsiyet, bilim adamı, yazar ve sanatçı katılmıştı.

DBK'nin kurulmasında ve güçlenmesinde büyük emekleri geçen yüzlerce tanınmış kişiden bugün aramızda olmayanların anılarını saygıyla anmayı bir görev sayıyoruz.

DBK'nin kuruluşuna ve çalışmalarına katılan tanınmış kişilerden bazıları şunlardır:

Fredric Joliot-Curie (Fransız bilim adamı ve Dünya Barış Konseyi'nin ilk Genel Başkanı), Şili Halk Birliği İktidarının Cumhurbaşkanı *Salvador Allende*, İngiliz bilim adamı Profesör *J. D. Bernal*, Meksika eski Cumhurbaşkanlarından *Cardenas*, Amerikalı şarkıcı *Paul Robeson*, Şili'li ozan *Pablo Neruda*, büyük ressam *Pablo Picasso*, Hindistanlı siyasal lider *Krishna Menon*, Fransa eski bakanlarından *Pierre Cot*, ABD'li bilim adamı Prof. *W. E. Du Bois*, Sovyet yazarı *Alexander Fadeyev*, Belçikalı tanınmış barışsever Bayan *İsabelle Blume*, Güney Afrikalı lider *Chief Albert Luthuli*, Kongo Kurtuluş savaşı lideri *Patrice Lumumba*, Gine-Bissau kurtuluş hareketi lideri *Amilcar Cabral*, faşistler tarafından bir suikast sonucu öldürülen Yunanistanlı politikacı *Grigori Lambrakis*, Kübalı seçkin bilim adamı Prof. *Juan Marinello*.

S. Allende

DBK'NİN ANA İLKELERİ

Dünya Barış Konseyi kurulduğu günden bu yana dünya barışı için mücadele etmekte ve insanlığın karşı karşıya bulunduğu barış ve güvenlik sorunlarını çözmeye çalışmaktadır.

DBK'nin başlıca ilkeleri ve hedefleri şunlardır:

- Tüm kitle imha silahlarının yasaklanması,
- Silahlanma yarışının durdurulması,
- Yabancı ülkelerde askeri üs bulundurulmaması,
- Silahsızlanma için karşılıklı bir denetim sisteminin kurulması,
- Sömürgeciliğin ve ırk ayrımının tüm biçimlerinin tasfiyesi,
- Barışın kurulmasında özel bir önem taşıyan bir faktör olarak ulusların egemenliğine ve bağımsızlığına saygı gösterilmesi,
- Devletlerin toprak bütünlüğüne saygı gösterilmesi,
- Devletlerin birbirlerinin iç işlerine karışmamaları,
- Karşılıklı saygı ve dostluk temeli üzerinde karşılıklı yararlara dayanan ticari ve kültürel ilişkilerin kurulması,
- Siyasal sistemleri farklı olan devletlerin barış içinde birlikte yaşamaları,
- Devletler arasındaki anlaşmazlıkların çözümünde zora başvurulmaması, görüşmeler yolunun ve barışçıl çözümlerin izlenmesi.

Bu ilkeler, öz olarak Birleşmiş Milletler Anayasası'nda, Afrika Birliği Örgütünde, Bağlantısız Ülkeler Konferansında ve Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı Helsinki Sonuç Belgesinde esas kabul edilen ilkelerdir.

Yumuşamanın geri dönüşsüz bir süreç haline gelmesi ve dünya barışının korunup güçlendirilmesi, kalıcı barışa ulaştırılması için uluslararası ilişkilerin her alanında bu prensiplerin hayata geçirilmesi ve onlara sonuna kadar uyulması büyük bir önem taşımaktadır.

DÜNYA BARIŞ KONSEYİ'NİN ÖRGÜTSEL YAPISI

Dünya Barış Konseyi'nin yönetici organları şunlardır:

KONSEY: Örgütün en yüksek organıdır, örgütün tüm organları Konsey'in kararları çerçevesinde hareket ederler. Konsey, ulusal barış komitelerinin, uluslararası örgütlerin ve hareketlerin temsilcilerinden ve üye durumundaki bireylerden oluşur. Her üç yılda bir olağan toplantı yapan özerk ve bağımsız bir organdır.

Konsey her toplantısında bunu yaparken ulusal barış komitelerinin, örgüte üye uluslararası kuruluşların, Başkanlık Kurulu üyelerinin ya da diğer üyelerin tavsiyesine dayanarak üye kabulünde bulunabilir.

P. Neruda

Dünya Barış Konseyi son olağan toplantısını 1977 Mayıs ayında yapmıştı. Bu toplantıda Romesh Chandra Dünya Barış Konseyi Başkanlığına seçilmiş, ayrıca 70'den fazla ülkenin temsilcilerinden oluşan ve 23'ü genel başkan yardımcısı olan Başkanlık Kurulu seçilmiştir.

Konsey Başkanlık olağanüstü toplantısı ise, 2-5 Şubat tarihlerinde Demokratik Alman Cumhuriyeti Başkenti Berlin'de yapıldı. Bu toplantının sonunda yayınlanan deklerasyonu ve nükleer güçlere yapılan çağrıyı bu sayfalarımızda bulacaksınız.

Konsey'in üyeleri, örgütün tüm çalışmalarında görev alabilirler, Konsey'in yönetim organlarına önerilerde ve tavsiyelerde bulunabilirler.

Konsey üyeleri ayrıca kendi ülkelerinin barış güçlerinin çalışmalarına katılırlar.

***BAŞKANLIK KURULU*: Konsey'in iki toplantısı arasında örgütü yönetmekle görevli organdır. Konseyin aldığı kararları hayata geçirmek, bu doğrultudaki çalışmaları başlatıp yürütmekle ve ulusal komitelerle koordinasyonu sağlamakla yükümlüdür.**

Konsey her üç yıllık olağan toplantısında Başkanlık Kurulu'nu seçerken, politik ağırlıkları ve coğrafi temsil yeterliliğini gözönünde bulundurarak kurulu genişletebilir ya da daraltabilir. 1977 Mayısında seçilmiş bulunan bugünkü Başkanlık Kurulunda 70 ülkeyi, ve 9 uluslararası örgütü temsilen 100'den fazla üye bulunmaktadır.

Başkanlık Kurulu yılda bir kez toplanır. Kurul tarafından seçilen Başkanlık Kurulu Bürosu ve Sekretarya iki toplantı arasında çalışmaların yürütülmesinden sorumludur.

BAŞKANLIK KURULU BÜROSU: Konsey Başkanından, Başkan yardımcılarından, coğrafi ve politik temsil esasına göre seçilen bazı ulusal komite temsilcilerinden oluşur.

Büro, Konseyin ve Başkanlık Kurulu'nun aldığı kararlar doğrultusunda çalışmaları yönlendirir.

Başkanlık Kurulu Bürosu yılda dört kez toplanır.

SEKRETARYA: Başkanlık Kurulu'nun yürütme organıdır. Konseyin Başkanlık Kurulu'nun ve Başkanlık Kurulu Bürosunun aldığı kararların yerine getirilmesinden, Konsey'in tüm pratik faaliyetinden sorumludur. Genel kararlar ve ilkeler doğrultusunda yeni çalışmaları başlatabilir, ulusal komitelerle sürekli ilişkiyi yürütür, diğer barış örgütleriyle işbirliğini geliştirir, örgüt tarafından yapılan yayın çalışmalarını yönetir ve tüm günübirlik işlerde yetki sahibidir.

Sekretarya, Dünya Barış Konseyi Başkanı tarafından yönetilir. Başkan, gerek sekretaryanın, gerekse Büro'nun, Başkanlık Kurulu'nun ve Konsey organının başıdır, onlar arasındaki irtibatı ve eşgüdümü sağlar.

Sekretarya hakça bir politik ve coğrafi temsil esası gözetilerek seçilen ulusal komite temsilcilerinden oluşur. Dünya Barış Konseyi Genel Merkezi'nin bulunduğu Helsinki'de çalışır.

ULUSAL BARIŞ HAREKETLERİ TEMSİLCİLERİ TOPLANTILARI: Konsey bünyesindeki bir başka kurul da ulusal barış örgütlerinin temsilcilerinin yılda bir kez ortak toplantı yaptıkları kuruldur. Bu toplantılarda Konsey çalışmaları ve ulusal düzeydeki barış faaliyetleri gözden geçirilir, ulusal çalışmaların güçlendirilmesi için ayrıntılı kararlar ve tavsiyeler alınır. DBK'nin programını en etkin bir şekilde hayata geçirmek için ulusal komitelere düşen görevler ve çalışmalar bu organda görüşülür.

Bu toplantının gündemi ayrıntılı olarak ulusal komitelere gönderilir ve toplantıya gelen temsilciler, kendi ülkelerindeki barış örgütlerinin o gündem üzerindeki görüşlerini ve önerilerini önceden tartışılmış ve kararlaştırılmış olarak getirirler.

DÜNYA BARIŞ KONSEYİ ORGANLARI NASIL İŞLER?

Dünya Barış Konseyi'nin tüm organlarının oluşturulmasında ve yürütülmesinde gözetilen başlıca ilkeler şunlardır:

- Organların oluşumu, örgüt tüzüğünde de belirtildiği gibi, «halkların evrensel demokratik hareketinin geniş siyasi ve coğrafi temsilinin bileşimi» esas kabul edilir.
- Tüm organlarda ve toplantılarda alınan kararların oy birliği ile çıkması için çaba gösterilir, bu amaçla tartışmalarda sabırla ve ikna yöntemleriyle davranılır.
- Kararların oy birliği ile alınmadığı durumlarda, çoğunluğun görüşü uygulanmakla birlikte, azınlıkta kalan tarafa kendi görüşlerini belirtebilmesi, muhalefet şerhi koyabilmesi hakkı tanınır, azınlık görüşüne saygı gösterilir.
- DBK'nin ilkelerinde yukarıda sözünü ettiğimiz tüm organların kollektif bir bütün olarak hareket etmesi öngörülmektedir.
- DBK değişik siyasal ya da ideolojik eğilimlerden tüm barışsever güçleri kucaklayan uluslararası bir üst kuruluş olduğu için, düya barış güçlerinin birliği ve ortak davranışı örgüt ve onun organları içinde geniş bir demokratizmi gerektirmektedir.

Picasso

BARIŞ KONSEYİ'NİN HALKLARA ÇAĞRISI

2 Şubat 1979 günü Berlin'de toplanan Dünya Barış Konseyi Dönem Toplantısı'nın ardından halklara yapılan çağrının Demokratik Alman Cumhuriyeti haber ajansında yayınlanan metninin çevirisine yer veriyoruz. Bildiri şöyledir:

Bütün kıtaların kadınları ve erkekleri!

Sağlıklı bir insan anlayışı tıpkı insanlığın geleceği gibi bizden; uygarlığın endişelerini koruyacak görevlerin acele - kesin ve ortak çözümünü istiyor.

Silahlanma yarışı son bulmalı!

Tahrip gücü kuvvetli, yeni kitle imha silahlarının imali korkunç boyutlara ulaştı. Bu imal öyle bir yolu benimsedi ki; silahlanma yarışı —ivedilikle oluşan— kontrole uğramaksızın tehditler savuruyor ve insanlığı bir nükleer silah felaketinin uçurumuna sürüklüyor.

Silahlanma Yarışı son bulmalı!

Bu demektir ki: Sürekli barışın güvencesi için tam ve sağlıklı silahsızlanma yolunda kararlı gerçek adımlar kabul edilmeli.

Silahlanma Yarışı son bulmalı!

Bu demektir ki: Yumuşama politikası yani perspektiflerinin oluşumu için devam etmeli ve derinleşmeli.

Silahlanma Yarışı son bulmalı!

İlk aşamada bu, barış mücadelesinin esas görevidir.

Bu görev daima geniş halk kitlelerini, tüm barış sever güçleri kapsamaktadır. Bu görev, BM'in tarihinde ilk silahsızlar, barış sever ülkeler ve siyasi partiler, farklı görüşlü kişiler tarafından genişletilmiş, birçok uygulanabilir önerilerin ve düşüncelerin içereğini biçimlendiriyor.

İvedilikle silahsızlanma için, silahlanmanın pratik kısıtlamaları ve silahlanma yarışının durdurulması olanağı var.

Bununla birlikte bu olanağın gerçekleşmesi için; halkların daha gayretli, daha azimli amaçlarına dönük uğraşılarının gerekliliği söz konusudur. Silahlanma yarışından kazançlı çıkanlar ve bundan dolayı çıkarları için tüm önlemleri sabote eden direnişler kırılmalıdır.

Daha önce barış güçlerinin sayısı ve gücü bugünkü kadar hiç olmamıştır.

Bu güçler askeri çevrelerin komplolarını ve emperyalizmin yaygın saldırılarını önleyici durumdadır.

Barış güçleri geçmişteki ünlü buluş (!) «Sovyet askeri tehdidi» ile yumuşamayı bloke etmek isteyenlere haddini bildirebilir.

Yani bir silahlanma yarışı devrinin kapanması için, NATO devletlerinin askeri potansiyellerini genişletmeye, devamlı olarak silahlanma bütçesini yükseltmeye son vermeleri için, barış güçleri çabaları kuvvetlendirmeliler.

Nötron silahının yapımı ve geliştirilmesi çeşitli ülkelerde önlenmelidir. Barış güçleri Çin Halk Cumhuriyeti liderlerinin somut önlemlerle silahlanma yarışının sonuçlanması katılımını reddetmeleri konusunda endişeliler.

Onların en gerici güçleri desteklemeleri, özellikle Şili, İran ve Güney Afrika da derin kuşkulara sebebiyet veriyor.

Bu durum «savaşın kaçınılmazlığı» tezi ile bağıntılıdır, bu durum yumuşamanın ve barışın prensiplerini ciddi olarak tehlikeye sokuyor.

Dünya Barış Konseyinin olağanüstü kurultayından hepimiz, barış için uğraşıda bulunanlara ve barışa hazır olanları, barışın korulması mücadelesine çağırıyoruz.

Silahlanma yarışının önüne güç dolu, dinamik bir alan seriyoruz.

Mitingler, gösteriler ve yürüyüşler düzeleyeceğiz.

Parlementolara ve hükümetlere protestolar, istekler yönelteceğiz.

Çeşitli şekilde yöntemlerle, barışsever kamu kuruluşlarının ulusal ve uluslararası toplantılarında halkların barışcıl umutlarını dile getireceğiz.

En önemli amaçlarımız için uğraşılarımızı yoğunlaştıracağız:

Nükleer Silahlara Hayır!

SSCB ile ABD arasında stratejik saldırı silahlarının kısıtlanması için SSCB anlaşmanın imzalanmasını ve yürürlüğe girmesini, beş nükleer silah gücü; SSCB, ABD İngiltere, Fransa ve Çin arasında ivedilikle nükleer silahların tüm çeşitlerinin önlenmesi iiçn görüşmelerin başlamasını istiyoruz.

Nötron Bombasına Hayır!

Yanılgılara sevkeden, nötron silahlarının NATO'nun depolarına girişine yönelten, militarist eylemlerin gerçek yüzünü ortaya çıkaracağız. Yani tür ve sistemde, kitle imha silahlarının imalinin yasaklanmasını istiyoruz.

Silahlanma Yarışı bütçesine Hayır! Barış bütçesine EVET!

Savaşı amaçlayan masrafların bitmez artışlarının son bulması istiyoruz.

Ortak çözümümüz:

Yaşam adına: Kitle imha edici silahlar yok olmalı!

Silahlanma yarışı son bulmalı!

Uluslararası İşçi Sınıfı Dayanışması Forumu

(Baştarafı 11. sayfada)

lanan, Şili halkı ve işçileri ile dayanışmaya özel bir yer verilmiştir.»

«DSF, hangi örgüte üye olursa olsun tüm uluslararası sendikal hareketi; diktatörlüğe karşı boykotu teşvik etmek için acil ve somut önlemler almaya, Pinochet'in sahte vaadlerine kanmamaya, Şili'de sendikal haklar ve insan haklarına saygı gösterilmesini ve kayıp 2500 kişinin akıbetlerinin açıklığa kavuşturulmasını sağlamaya çağırıyor. DSF, aynı zamanda, 26. yıldönümü nedeniyle, telgraf, toplantı ve bildiri ve diğer olanaklarıyla Şili İşçileri Merkez Birliği'nin mücadelesini selamlamaya ve anti-sendikal hükümlerin kaldırılmasını ve bütün hakların derhal geri verilmesini desteklemeye ve dayanışmaya çağırıyor.»

Lubomir Tsokef (Bulgaristan)

Bulgaristan Sendikaları Merkez Konseyi üyesi ve İdari Müesseseler ve Toplumsal Örgütlerin İşçileri Sendikası Merkez Komitesi Sekreteri LUBOMİR TSOKEF Forum'da görüşlerini şöyle özetledi:

«Bulgar emekçileri Şili işçileriyle ve halkıyla derin enternasyonalist dayanışma içinde oldular. Şili halkının faşist sömürüye karşı verdiği mücadeleyi desteklediler.

Şu anda ülkemizde, sanayi tarım komplekslerinde, sanayi işletmelerinde, inşaatlarda, çeşitli kurumlarda çalışan Bulgar emekçileri miting, gösteri, protesto toplantıları örgütlüyor, Birleşmiş Milletler örgütüne telgraflar çekerek, Santiago faşist yöneticilerini protesto mesajlarını iletiyorlar.

Bugünlerde Sofya'nın en modern ve yeni semtlerinin birinde, Şili halkının seçkin temsilcisi Salvador Allende'nin heykeli açılacaktır.

Sözünü ettiğimiz bu heykel, Şili halkıyla dayanışmada Bulgar halkının gönüllü emeğinden toplanmış paralarla yapılmıştır.

Burada bulunan Şili'li arkadaşlar bilmelidirler ki, Bulgar halkı onlarla beraberdir. Şili halkının kahraman eylemiyle omuz omuzadır.

Şili'li anti-faşist güçlerin mücadelesi, ergeç zaferle sonuçlanacaktır.

Bahsettiğimiz bu güven bizim tarihsel deneyimimizden kaynaklanmaktadır.

1923 faşist darbesinden sonra Bulgaristan'da kan nehirleri döküldü. Bulgar halkı yıllarca faşist çizmeleri altında ezildi. Ancak, Bulgar halkı kahramanca savaştı ve sonunda umudu olan sosyalizmi gerçekleştirdi.»

Sotirios Antonious (Yunanistan)

Yunanistan Birleşik Kontr-Dikta Sendikal Cephe Temsilcisi Sotirios ANTONİOUS şunları belirtti:

«Sevgili Yoldaşlar, sınıf kardeşlerim,

Ezilen Şili halkı ile olan uluslararası dayanışmanın bir kez daha açıklanması amacıyla DİSK tarafından düzenlenen bugünkü forum; Amerikalı emperyalistlerce zorla kabul ettirilen ve desteklenen faşist Pinochet Cuntası'nın düşürülmesi için çok güç koşullarda savaşan çileli Şili halkının tüm uluslarca desteklenmesi konusunda yeni ve büyük bir adımdır. Yunan emekçi ve demokratları, 7 senelik bir sürede, faşizmin halk için olan anlamını, işçiler için gerici askeri dikta rejiminin anlamını öğrenmiş bulunuyorlar: Bu, Demokrasi ve Özgürlüğe inanan insanlar için hapis, sürgün, işkence, katledilme demektir.

Sevgili yoldaşlar, çok uzaklarda olmasına karşın, bu çileli ülkenin içinde bulunduğu durumu iyi biliyoruz. Ezilen Şili halkının derin iniltileri vatanımıza kadar gelmektedir. Bu iniltiler, Yunan emekçilerini, Yunan Demokratlarını, tüm dünya uluslarıyla bir dayanışmaya itecek kadar acıdır. Bugünkü FORUM'da temsil ettiğim Birleşik Kontr-Dikta Sendikal Cephe, Şili halkının özgürlüğü için düzenlenen tüm hareketlere ve uluslararası kampanyalara katılmakta ve her defasında Yunan emekçilerinin dayanışma duygularını dile getirmektedir.

Buna paralel olarak, yurdumuzda da sürekli olarak, Atina'da, Selanik'te ve diğer kentlerde gösteriler düzenlenmekte, Şili halkına olan yakınlığımız vurgulanmaktadır. Bu arada, kurulan Şili halkıyla dayanışma komitelerine, ülkemizin tanınmış yazar ve sanatçıları katılmıştır. Birleşik Kontr-Dikta Sendikal Cephe ve diğer Demokratik Kuruluşlarla çok sayıda sendikalar, hapiste bulunan Şili'li yurtseverlerin serbest bırakılması ve ülkede demokrasinin yeniden kurulması için düzenlenen toplantılara faal olarak katılmaktadırlar. 11 Eylül, ülkemizde Şili halkıyla dayanışma günü olarak tespit edilmiştir. Bu, Yunan halkının Şili halkına ve Şili emekçilerine olan yakınlık duygularının ve de özgürlük mücadelesini destekleme duygularının açık ifadesidir.

Tüm dünya barışçıl hareketlerinin, demokrasi ve sosyalizm hareketlerinin kazandıkları büyük güç karşısında, dejenere olmuş rejimler ezilmeye mahkumdur. Şili halkı, işçi sınıfının önderliği ve uluslararası dayanışma ile faşist dikta rejimini ergeç yok edecektir.»

Tıbor Harai (Macaristan)

Macaristan Sendikalar Merkez Konseyi (SZOT) Başkan Yardımcısı TİBOR HARAİ şunları söyledi:

«Başından beri Macaristan Sendikaları, yarın 26. Kuruluş Yıldönümünü kutlayacak olan Şili İşçileri Merkez Birliği ile yakın, kardeşçe bağlar kurduk. Şili trajedisi bile bu kardeşçe bağları koparamamıştır. Amerikan emperyalizminin yardımıyla iktidara gelen faşist Cunta en kudurmuş terör ve diktatörlük bile işçi sınıfının ve Şili örgütlerinin demokrasi, insan hakları ve toplumsal ilerleme mücadelesini engelleyememiştir. Yurt dışında çalışmak zorunda bırakılan CUT, Cunta'ya karşı mücadelenin en aktif ve en örgütleyici parçası olmuştur ve diğer kardeş örgütlerle birlikte Macaristan Sendikaları çok yönlü politik, maddi ve manevi desteklerini bu haklı mücadeleden esirgememiştir. Bu forumdan Şili'li işçi kardeşlerimizle Macaristan işçilerinin derin uluslararası dayanışmasını dile getirmek isterim. Şili'de sendikal ve insan haklarının kullanılması ve her alanda sendikal faaliyeti engellemek için çıkartılan kullanılması ve her alanda sendikal faaliyeti engellemek için çıkartılan 198 sayılı hükümet kararının iptal edilmesi için CUT'un gösterdiği çabaları dikkatle izliyor ve destekliyoruz.»

Jean-Claude De La Rose (CGT)

CGT Sekreteri Jean-Claude de la ROSE konuşmasında şunları belirtti:

Değerli Arkadaşlar,

«CGT Konfederal Bürosu adına Fransa'da CGT'ye güvenen milyonlarca işçi adına sizleri dostça selamlarım. Burada bulunuşumuz değişik ülkelerde mücadele eden işçileri temsil eden sizleri desteklediğimizin ve ezilen halklarla dayanışmamızı güçlendirmek isteğimizin bir kanıtıdır.

Aynı zamanda DİSK'teki arkadaşlarımıza teşekkür etmek isterim. Onların şahsında Türkiye işçi sınıfının ve demokratlarının temsilcilerini, mücadelenin çok zor olduğu bir dönemde selamlıyoruz.

Şili İşçileri Merkez Birliği'nden gelen arkadaşlarımıza 26. yıldönümünde en iyi dileklerimizi sunar ve Pinochet diktasına karşı savaşan Şili işçileri ve demokratlarına desteğimizi ve dostluğumuzu iletmeleri isteğimizi belirtiriz.

Kapitalizmin dünya çapında bunalımı ve hegemonyasını sürdürmek için herşeyi yapma kararlılığı karşısında işçi sınıfının birliğinin her zamandan daha gerekli olduğu bir anda biraraya gelmiş bulunuyoruz.

Bütün kapitalist ülkelerde siyasi iktidarlar aynı zamanda gelişmekte olan ülkeler üzerinde, politik ve ekonomik özgürlüklerini elde etmek için mücadele eden ülkeler üzerinde ekonomik tahakkümü amaçlanmaktadır.

Son yıllarda sömürgecilik gerilemiştir, fakat üçüncü dünya ülkelerinin politik bağımsızlığa ve kendi zenginliklerine, egemenliğe kavuşmaları, kendi ülkelerinden kendilerinin yararlanabilmeleri için yapılacak çok iş vardır.

Dünyanın gelişmiş denilen ülkelerinde bunalım ve bunalımla birlikte işsizlik, baskı ve sefalet yaygınlaşıyor.

Fransa'da Giscard D'Estaing yönetimi varolan sorunlara yanıt bulamamaktadır. Kemerleri sıkma politikasını dayatarak en fakirlerden fedakârlık istemektedir.

İşsizlik hüküm sürmekte 18.000.000 kadın-erkek işçi çalışamamaktadır. Ücretler dondurulmuştur. Kazanılmış sosyal haklar geri alınmak istenmektedir.

Hergün daha çok sayıda fabrika kapanmakta, endişe yaygınlaşmaktadır.

Sosyal mücadele genişlemekte grevler çoğalmakta ve her gün daha da önem kazanmaktadır.»

Kemal Karacıc (Yugoslavya)

Yugoslav CCTUY başkan vekili Kemal KARACIC görüşlerini şöyle dile getirdi:

Değerli Yoldaşlar,

Tüm Yugoslavya İşçileri ve Sendikalar Konfederasyonu adına bu toplantıya katılmaktan ve 26. Kuruluş Yıldönümü münasebetiyle Şili İşçileri Merkez Birliği'ni içtenlikle kutlamaktan ve dostça selamlarımızı iletmekten büyük onur ve mutluluk duyuyoruz.

Bu örgüt tarafından son yıllarda sürdürülen ve kendilerini Şili işçileri ile tüm Şili halkının faşist askeri Cunta'ya karşı direnişlerinin sembolü haline getiren kararlı ve yiğit mücadeleyi hepimiz yakından biliyoruz. Bu bizim, ne kadar zor ve özverili de olsa mücadelenin başarı ile sonuçlamacağına ilişkin inancımızı güçlendiriyor. Ancak üzüntüyle belirtmek gerekir ki, temel insan haklarının, sendikal ve demokratik özgürlüklerin Cunta tarafından çiğnenişine, en geniş halk tabakalarının yaşama koşullarının dramatik bir biçimde kötüleşmesine, işçi sınıfı ve Şili'deki tüm ilerici, demokratik güçlere uygulanan baskıların sürdürülmesine hâlâ tanık oluyoruz.

Özgürlük, bağımsızlık, ulusal egemenlik ve herkesin kendi geleceğine ilişkin karar verme hakkını herşeyin üstünde tutan Yugoslavya Sendikalar Konfederasyonu ve bütün emekçi halkımız, başlangıçtan bu yana Şili halkının ve Şili İşçileri Merkez Birliği' nin askeri Cunta'nın terör ve tiranlık rejimi karşısındaki kahramanca mücadelesine etkin destek sağlamıştır. Bu konudaki ısrarlı tavrımızla Şili İşçileri Merkez Birliğine her türlü maddi ve manevi desteği sağlayacağız ve —bugüne kadar yaptığımız gibi— Şili halkının haklı mücadelesi ile uluslararası dayanışma içindeki her eylemi destekleyeceğiz.»

İRAN HALKININ ZAFERİ:

(Baştarafı 5. Sayfada)

mesi gerekir. Bu yapılmadığı, yani İran'ı emperyalizmin ağına sokan yerli işbirlikçi güçlerin etkinlikleri giderilmediği takdirde, siyasi iktidarda olan değişikliğin fazla bir faydası vermesi beklenemez. Ulusal demokratik devrimi hedefine götürecek olan ise, işçi sınıfının, onun örgütlü siyasi gücünün öncülüğüdür. Halk güçleri arasındaki mevcut kuvvet dengesindeki gelişmeler İran'ın ve İran halkının önümüzdeki dönemde geleceğini belirleyecektir.

Ama İran halkının kararlı, fedakâr ve yiğitçe mücadelesi için şimdiden söylenecek söz vardır:

ŞAN OLSUN İRAN HALKININ EMPERYALİZMİ KOVAN VE DESPOTİZMİ YIKAN MÜCADELESİNE!

Demokratik Kadın Birliği Kuruldu

Uzun süredir kuruluş çalışmalarını sürdürmekte olan Demokratik Kadınlar Birliği (DKB) kuruldu. Türkiye demokratik kadın hareketinde örgütsel önderlik ve hareketin demokratik birliğinin sağlanması gibi hayati sorunların çözümü doğrultusunda ileri bir adım niteliğinde olan Demokratik Kadın Birliği'nin genel başkanı Yıldız Kurtuluş bir açıklama yaparak, örgütün amaçlarını dile getirdi ve özetle şunları söyledi:

«DEMORATİK KADIN BİRLİĞİ, ülkemiz kadınlarının kadın olmaktan doğan özgül sorunlarının çözümü için ekonomik, demokratik, siyasal, kültürel haklarını korumak ve geliştirmek için mücadele edecektir.

Emekçi kadınlar başta olmak üzere tüm kadınları çatısı altında toplamaya çalışacak olan Birliğimiz, demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve kalıcı kılınması için demokrasi güçleri ile tam bir dayanışma içinde olacaktır. Bu doğrultuda, DKB, DİSK'in öncülüğünü yaptığı «Demokratik Güçbirliği Platformu'na katılmak üzere baş vurmuştur ve demokratik kitle örgütleri ile ortak davranmanın gereklerini yerine getirecektir.

Önümüzdeki günlerde açılacak şubeleri ile DKB ülke çapında yaygınlaşacaktır. DKB'nin ilk faaliyetlerinden birisi «8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü»nün geniş toplantılarla yaygın bir şekilde kutlanması olacaktır. Bu toplantılar aynı zamanda içinde yaşadığımız zor koşullarda daha da önem kazanan demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve geliştirilmesi talebinin vurgulandığı platformlar oluşturacaktır. Ayrıca çeşitli basın ve yayın çalışmaları ile ülkemiz kadınlarının sesi daha gür ve etkili olarak duyurulacaktır.

Kadınların toplumsal hak ve çıkarları doğrultusunda mücadele veren örgütümüzde bu amaçları benimseyen tüm kadınları yer almaya ve demokrasiden yana olan herkesi demokratik kadın örgütlenmemize destek olmaya çağırıyoruz.»

Demokratik Kadın Birliğinin yüzü aşkın kurucu üyesi bulunuyor. Merkez Yönetim Kurulu şu isimlerden oluşuyor:

Genel Başkan: Yıldız Kurtuluş (Öğretmen), Genel Sekreter: Suzan Üstün (Öğretmen), Genel Sayman: Nefise Akçelik (İnşaat Müh.), Örgütlenme Sekreteri: Asu Aksoy (Ev Kadını - öğrenci), Eğitim - Prop, Sek.: Gülgün Tezgider (Memur), Üye: Zekiye Hasançebi (Öğretmen), Üye: Asuman Kayabaş (Mimar).

Türkiye'de DEMOKRATİK KADIN BİRLİĞİ gerçek bir boşluğu doldurmaya adaydır. Çünkü DKB, öteden beri çalışmalarını KADIN DAYANIŞMASI gazetesi aracılığıyla sürdürüyor. Kadın örgütlenmesinin genel sorunlarına ve özel olarak örgütsel sorunlarına hangi açıdan yaklaştığını belirtiyordu. Bu bakış açısının doğruluğu ve kadın örgütlenmesinde güvence olabilecek bir örgütlenmenin gerçekleştirilmesi gerektiği, sosyalistler tarafından dile getirilmiş, emekçi halk hareketi içinde kadınların kitlesel olarak yer almasının önemine dikkat çekilmiştir.

DKB'nin, Türkiye'de kadınların mesleki ve kitlesel örgütlenmesine çözüm getirmesi olanağı, bu alanda somut bir yol alınmadığı için vardır ve perspektifi, emekçi kadın kitlelerine, ev kadınlarına ve genel olarak kadın kitlesinin taleplerine önderlik edebilmesiyle daha da genişleyecektir.

Gazetemiz, Demokratik Kadın Birliği'ne mücadelesinde başarılar diler.

BERTOLT BRECHT

Brecht (oturan).

Sanat, tanımına uygun, işlevine uygun, insanlığın ona olan ihtiyacı yönünde ender sanatçılarda somutluk kazanır. Bercht, hayatın kavranışında, bu kavranışın toplumsal gelişme yönünde özümsenmesinde, buradan yaratılmış olan düşüncenin belli araçlarla yansıtılmasında çağımızın birkaç adından biri, tiyatro sanatında da birincisidir.

Brecht'in sanatını insanlık, barışa olan inancına temel kazdığı, faşizmin ekonomik ve siyasal temellerini somutladığı, sosyalizmi yaratan ve yaratacak olan ellerin hünerini basitlediği için iyi kavramıştır ve yakınlık duymuştur. Çünkü belli bir dönemin tarih kesitinde insanlığın neyi kavraması önem kazanıyorsa, Brecht'in sanatı onu kavramış. Brecht'in sanatı neyi kavramışsa insanlık da onu kavramıştır. Sadece belli bir sınıfın değil, insanlığın ortak kültürünün içinde Brecht'in yer bulması, sanatın «özelliği» değil, sanatçının tercihi ve toplumsal konumunun tarihin yönünde bir işleve sahip olmasındandır.

Faşist sanatın ve sanatçının baş düşmanıdır ve işte bu yüzden Brecht faşizmin baş düşmanıdır. Faşizm sanata, güzelliğin bütün kalıplarını yıktığı için düşmandır ama sanat ve sanatçı faşizme bunun için değil, toplumsal evrimle uyum içinde olduğu, olmak zorunda bulunduğu için düşmandır. Bu kapsamıyla anti-faşist olan sanat ve sanatçı tutumu, Bercht'i tanımak için çıkış noktası olabilir ama onun kavranışını vermez.

Vermez çünkü Brecht'in sanatı, faşizme karşı anti-faşisttir ama emperyalizme karşı bağımsızlığı, kapitalizme karşı sosyalizmi ve savaşa karşı barışı çıkardığı için çok daha ileri bir yerdedir. Bu yer, **partizan sanatın** sınırıdır.

Brecht'in **partili** olamayışı, onun sanatına ve sanatçılığına yöneltilebilecek bir eleştiridir. Çünkü Brecht bu eksik yanıyla, emekçi sınıflara ve insanlığa verebileceklerinin çok daha azını vermiştir. Tehlike'yi gösteriyor ve Hitler faşizminin emperyalist sistem içindeki zorunlu bağlantılarını New York borsalarında görebiliyordu ama bunun karşısında, insanlığın sosyalist anavatan etrafından kenetlenmesinden doğacak gücünü «bozbulanık» çıkarabiliyordu.

Verdiği kadarıyla insanlık Brecht'e değer veriyor.

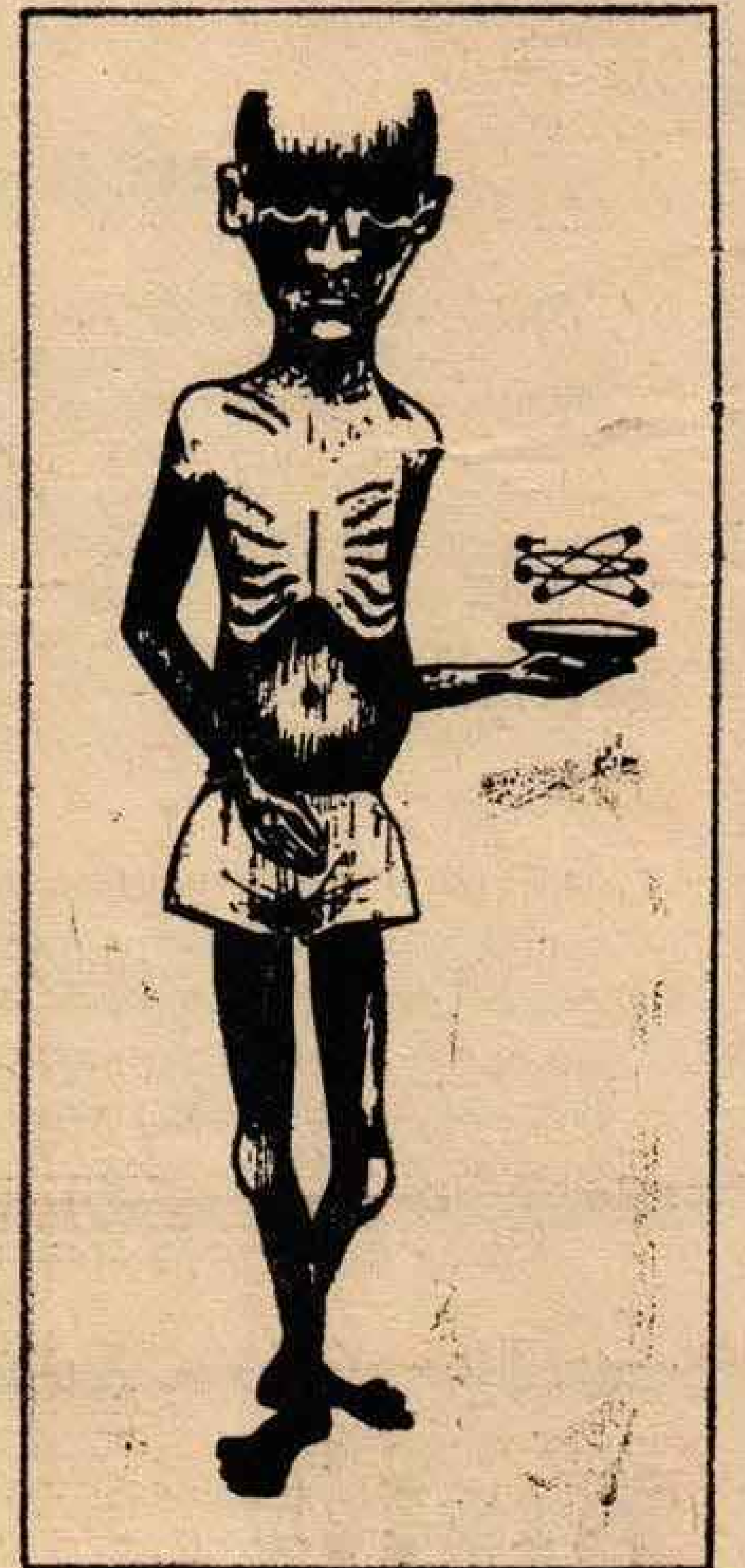
ULUSLARARASI SÖMÜRGECİLİKLE

(Baştarafı 16. sayfada)

— Aynı tekeller metropol ülkelerde de, tekel dışı kesimler üzerinde geniş bir mali denetim ağı kurmuş bulunmaktadırlar ve geniş yığınlar tekellerin ağır sömürüsü ve siyasal baskılar altında bulunmaktadırlar.

— Uluslararası tekeller çoğunlukla militarist ekonomilerin birer halkası durumundadırlar ve bu nedenle onların politikası her zaman, yerel ve bölgesel gerginliklerin korunması, yumuşamanın ve silahsızlanmanın sabote edilmesi, savaş kışkırtıcılığı noktasında düğümlenmektedir.

Halkların ve tüm barış güçlerinin anti-sömürgeci mücadelesinin günümüzdeki somut içeriği, tekellerin egemenliğine karşı, onların yeni sömürgeci, militarist ve savaş kundakçısı uygulamalarına karşı mücadeledir.

DİSK'in 12. Kuruluş Yıldönümü

Türkiye işçi sınıfının ileri sendikal örgütü DİSK'in kuruluşunun 12. yılı 13 Şubat gecesi İstanbul'da Spor ve Sergi Sarayında kutlanmıştır.

DİSK'in kuruluş gecesine Uluslararası Sendikal Hareketin birçok temsilcisi katılmıştır. Kutlama gecesinde Şili İşçileri Merkez Birliği (CUT)dan Genel Sekreter L. Meneses, DSF Genel Sekreteri Jan Nemoudry, Bulgaristan Sendikalar Merkez Konseyinden L. Tsokef, Yunanistan Birleşik Kontr-dikta Sendikal Cephesinden. Antonious, Macaristan MERKEZ KONSEYİ (SZOT)dan T. Harai, CGT sekreteri Jean-Claude de la Rose, Yugoslavya CCTUY Bosna-Hersek Sendikalarından K. Karacıc hazır bulunmuşlardır.

Ayrıca, Sosyalist Parti ve Demokratik Kitle Örgütlerinden temsilciler de Toplantıya konuk olarak katılmışlardır.

DİSK'in 12. Kuruluş toplantısı DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'ün açış konuşmasıyla başlamıştır. Baştürk konuşmasında CHP ağırlıklı hükümetin işçi emekçi kitleleri ağır koşullar içine ittiğini, hızla tırmanan faşist tırmanış karşısında çaresiz kaldığını vurgulayarak, tekelcilerin dayattığı CHP-AP koalisyonunu eleştirerek «Sosyalistleri planlı bir uygulamayla ezmek için, bir CHP-AP koalisyonu önerilmektedir» demiştir. Baştürk, CHP-AP koalisyonuna yönelik oyunların mutlaka bozulması gerektiğini ve bozulacağını belirtmiştir.

Baştürk'ün konuşmasından sonra çeşitli gösterilere geçilmiştir. Toplantıya katılan çok sayıdaki izleyici dayanışma ve birliği içeren sloganlarla kardeş sendikalara tezahüratta bulunmuşlardır.

Ancak kutlama toplantısı, sosyalist hareketin ve genel olarak solun birtürlü alterdilemiyen zaafını da göstermiştir. İrili ufaklı çeşitli siyasi gruplar, işçi sınıfının uslubuna, özlemlerine uymayan bir tutumla, toplantıyı «gövde gösterisi» alanı olarak görmekten ve bu yönde davranmaktan kendilerini alamamışlardır. Bu nedenle toplantı kısır slogan yarışının gürültüleri arasında geçmiştir. Bunun işçilerle bir ilgisi yoktur ve öğrenci gruplarının parsa toplama kaygusudur. Ne ki, böylesi olumsuzlukların artık, sadece işçi sınıfı ve demokratik hareket tarafından değil, öğrenci grupları tarafından da aşılmış olması gerekir. Kaldı ki, kendisini demokrasi mücadelesinin unsurlarından görmek ve göstermek konusunda alabildiğine «cömert» davranan ların, sıra bu mücadelenin gereklerine uymaya geldiğinde son derece «cimrileşmeleri» de, acil görevlerden yan çizme tavrını gösteriyor. En çok laf edenlerin en az iş yapanlar olduğuna, tıp biliminden işçi sınıfı literatürüne kadar pek çok bilimsel tesbit dikkat çekmektedir. Demokratik güçbirliği çalışmalarının kısır slogan tartışmalarında takılıp kaldığını anımsayanlar, böyle düşünmekten kendilerini alamadılar.

Abdullah Baştürk
Devrimci İşçi Sendikları Konfederasyonu
Genel Başkanı,

Sınıf sendikacılığının geliştirilmesi mücadelesinde önemli bir kilometre taşı olan DİSK'in kuruluş yıldönümünde, işçi sınıfımıza, onun öncülüğündeki tüm demokrasi güçlerine çok önemli görevler ve büyük sorumluluklar düşmektedir. Egemen güçler ekonomik ve siyasal çözümsüzlükleri işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın sırtından aşmak niyetindedirler.

Kendini halka «umut» olarak takdim eden CHP bir yılı aşkın süredir işbaşında olmasına rağmen ne ekonomik güçlüklerin üstesinden gelebilmiş, ne de vadettiği demokratik hak ve özgürlükleri gerçekleştirme yoluna girmiştir. Aksine hızla yükselen fiyatlar reel ücretlerin düşmesine ve emekçi halkın daha yoksullaşmasına yol açarken, sermayeye her geçen gün daha fazla angaje olan sosyal demokrasi, emperyalizmin ve işbirlikçilerin istekleri doğrultusunda anti-demokratik girişimlere hız vermiştir. Bu arada CHP'nin halkımıza yeni yıl armağanı olan sıkıyönetim Anayasal hak ve özgürlükleri devamlı kısıtlamakta ve pek çok konuda yasaklar getirmektedir. Bu günlerde demokrasiyi savunanların önde gelen görevlerinden birisi, sıkıyönetimin daha fazla uzatılmasına karşı çıkmak ve kaldırılması için çaba sarfetmek olmalıdır.

Faşist saldırganlığın alabildiğine azdırıldığı günümüzde işçi sınıfımızın temel görevi faşizme karşı olanların tümünü bir safta toplamaktır. Bunun için de, işçi sınıfımız kendi politik hareketinin birliğini vakit yitirmeksizin gerçekleştirmek zorundadır. Sendikal birliği kendi çatısı altında hızla gerçekleştirme yoluna giren DİSK siyasi birliğin sağlanmasına da yardımcı olabilir. Kurulduğundan bu yana bütün işçi sınıfı sosyalistlerinin tek çatı altında toplanmasını kendine şiar edinen, bu yolda devamlı uğraş veren Partimiz, sosyalist bir düzeni amaçlayan DİSK'i bu doğrultuda daha fazla katkı getirmeye davet eder.

DİSK, 11 yıllık geçmişi boyunca vermiş olduğu mücadele ile halkımızın saygınlığını kazanmış bir örgüttür. Önümüzdeki zorlu dönemde de, DİSK'in ön saflarda mücadele edeceği inancıyla, 12. kuruluş yıldönümünde işçi sınıfımızı ve onun eseri DİSK'i kutlarım.

Yaşasın İşçi Sınıfımızın Sendikal ve Politik Birliği,
Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi,
Yaşasın Sosyalizm.

Ahmet Kaçmaz
Türkiye Sosyalist İşçi Partisi
Genel Başkanı

21 Şubat, Uluslararası Sömürgecilikle Mücadele Günü

Yeryüzünden sömürgeciliğin kökü kazınıyor. Ancak emperyalist sömürü ve tahakküm politikası hâlâ sürüyor. Kolonyalizmin bu yeni biçimleri, yeni ilişkiler ve araçlar vasıtasıyla sürdürülmektedir. Bu nedenle sömürgeciliğin yeni biçimlerine karşı halkların gündemine giren mücadele biçimleri de yeni içerikler kazanıyor, yeni yöntemler deniyor.

Çok uluslu tekellerin varoluşlarının temelinde halkların geniş emek potansiyelinin ve ulusal kaynaklarının talan edilmesi yatmaktadır. Bu temel hâlâ yaşıyor ve buna bağlı olarak uluslararası tekeller de yaşıyorlar, mali güçlerini artırıyorlar.

Yeni sömürgeciliğin genel kapsamı içinde, sömürgeciliğin, pek çok motifine, daha bağlayıcı ve zorlayıcı biçimleriyle rastlamak mümkün. Geri kalmış ve gelişme yolundaki ülkelerin kapitalist sistem ağı içinde yer alanlarının ekonomik kaderleri ve buna bağlı olarak siyasi kaderleri büyük ölçüde emperyalist tekellerin faaliyet alanı içindedir.

Her şeyden önce, emperyalist ülkelerde askerileştirilmiş ekonomilerin hammadde ihtiyaçları büyük bir hızla artmaktadır ve bu, emperyalist ekonomilerin hammadde alanlarına olan bağımlılığını ve ilgisini artırmaktadır. Uluslararası ticarette, bazı bölgesel ortak pazarların ve OPEC gibi örgütlerin, salt yerel ekonomilerin ağır yükünü bir ölçüde hafifletmeyi amaçlayan yapay önlemleri yüzünden hammadde fiyatlarında izlenen artışlar bile, ancak bu alanda emperyalist çıkarları zedelemeyen geleneksel kalıplar içinde bir işlev görebiliyor. Çünkü, tekellerin mali egemenlikleri ve yüksek hacimli ihraç olanakları, metropollerde ve diğer kapitalist ülkelerde, fiyat dengelerini her defasında düzenleyebilmelerine olanaklar tanımaktadır Uluslararası tekellerin sürekli artan cirolarına ve yükselen kârlarına karşılık, emperyalist ülkelerle birlikte gelişmekte olan ülkelerde de devletin ödemeler blançosu artan ölçülerde açık veriyor. Bu gösterge şuna işaret ediyor:

— Uluslararası tekeller mali denetim olanaklarını sonuna kadar ve tıpkı sömürgecilik döneminde olduğu gibi gelişmekte olan ülkelerde tam bir hammadde ve işgücü yağmasına dayandırıyorlar.

(Devamı 15. sayfada)

birlik

Sahibi: Türkiye Sosyalist İşçi Partisi adına Ahmet Kaçmaz — Sorumlu Müdür: Ali Aktürk — Yönetim Yeri: Parmakkapı Tel Sok. 2/4 Beyoğlu/İST. — Abone bedeli: 6 Aylık: 225 TL., 1 Yıllık 450 TL. yurt dışı iki katıdır. Avrupa Temsilciliği: Nilgün Doğançay — 6300 Giessen 1 Postfaach: 5322 Federal Almanya — Banka No: Nilgün Doğançay, Deutsche Bank Kontro Nr: 020 - 1640 Giessen - Deutschland — Baskı: Kültür Matbaacılık — Dizgi: Evren Matbaası - S.B.T.: 21.2.1979